

Dzīve laukos.
Arzēmēs mēs
visam mūžam
nenopelnīsim.

► 5. lpp.

Jaunieši
Siļukalna
pagastā.

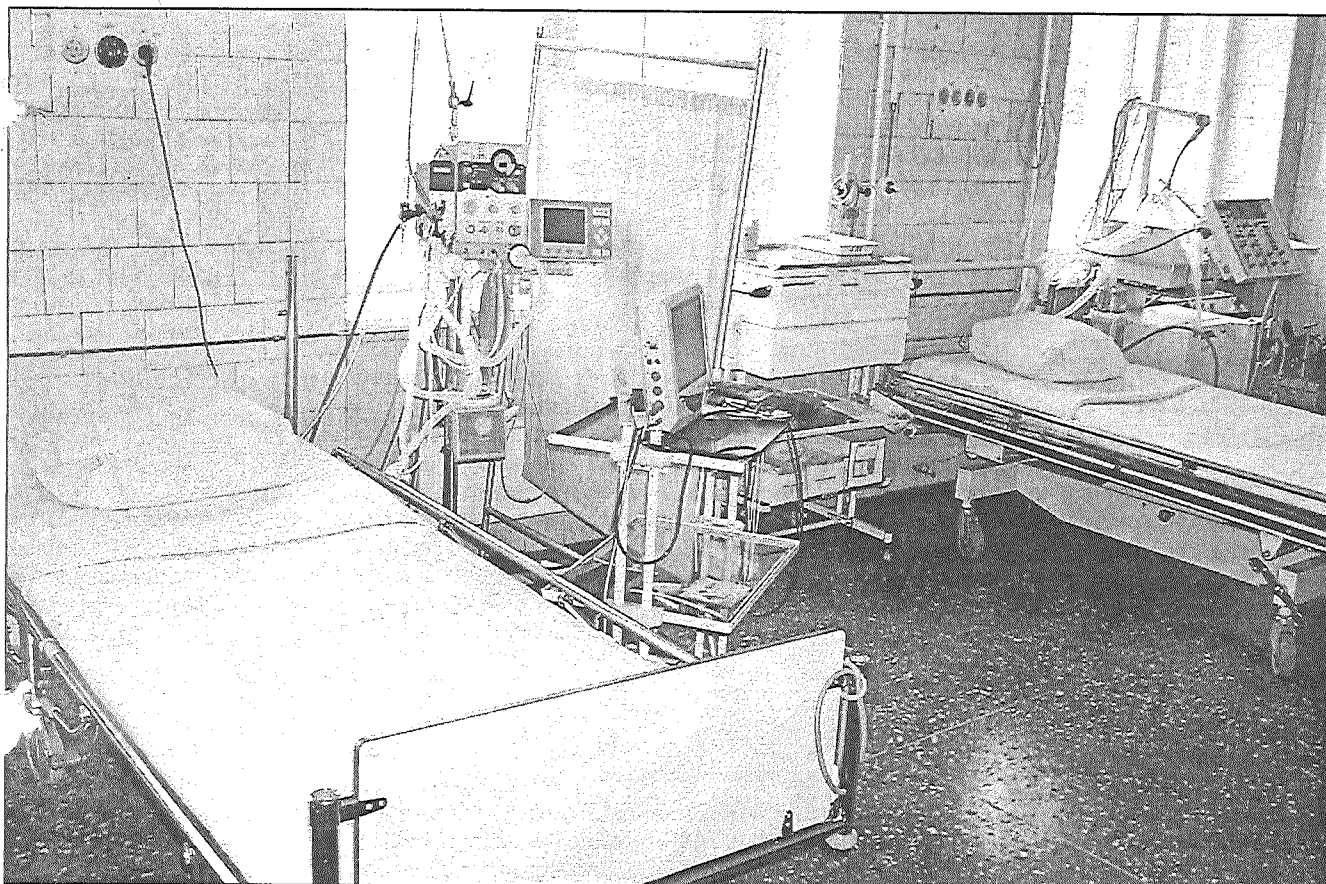
► 6., 7. lpp.

Labākie
debatētāji
Latgalē.

► 8. lpp.

Ārsta atbildība par cilvēka dzīvību tiek novērtēta ar latu stundā

● Anestezioģi gatavi protesta akciju turpināt tik ilgi, kamēr ar viņiem netiks noslēgti jauni līgumi par lielāku darba atalgojumu. Visiem pārējiem atliek cerēt uz augstāko spēku palīdzību, lai nenokļūtu šajās intensīvās palātas gultās. Foto: M.Rukosujevs

Kopš vakardienas, 1. novembra, Latvijas anesteziologi samazinājuši darba apjomu un pacientiem sniegs tikai neatliekamo medicīnisko palīdzību. Pie šāda ārkārtēja soļa anesteziologus novedusi valdības attieksme pret šīs nozares pārstāvju zemajām darba algām, kā dēļ viņi spiesti uzņemties pārāk lielu slodzi. Latvijas Anesteziologu reanimatologu asociācijas prasības un brīdinājumi, kas tika izteikti vairāku pēdējo mēnešu garumā, nav ņemti vērā, valdība ar ārstiem neatrada kopīgu valodu. Tāpēc ārsti tagad ir gatavības pilni akciju turpināt līdz pozitīvam iznākumam — darba samaksai mēnesī 500 latu apmērā pēc nodokļu ieturēšanas.

Akcijai pievienojušies arī rajona pašvaldības SIA «Preiļu slimnīca» ķirurģijas nodaļas anesteziologi.

Pirmdienas rītā «Novadnie-

kam» vairs neizdevās sazvanīt anesteziologu reanimatologu Aināru Pastaru savā darba vietā slimnīcā. Uz telefona zvani viņš atbildēja mājās. Tiekoties ar žurnālistiem, Ainārs Pastars pastāstīja, ka anesteziologu protesti pret zemo darba samaksu valstī sākušies jau pirms pāris gadiem. Pašreizējā situācija ir likumsakarīgs iznākums tam, ka stāvoklis šajā jomā tā arī netika izmainīts uz labo pusi. Ainārs Pastars informēja, ka līdzšinējā samaksa anesteziologiem par darbu ir viens lats stundā. Uz mājām izsauktam speciālistam, kas sniedz sanitāras pakalpojumus, par stundu tiek maksāti četri ar pusi lati, par datortehniķa pakalpojumiem — 15 lati, salīdzināja ārsts, minot arī citu, ienesīgu nozaru pārstāvjus. Taču anesteziologa darbs saistās ar ārkārtīgi lielu riska pakāpi, pacientu, kuram operācijas laikā ievadīta pilnīga

anestēzija, turot uz dzīvības un nāves robežas. Atbildība nav adekvāta samaksai. Arī nākamā gada valsts budžetā netika iekļauts palielinājums anesteziologu algām.

Ainārs Pastars strādā ķirurģijas nodaļas operāciju bloka intensīvās terapijas palātā, kurā ar atbilstošām iekārtām dzīvības uzturēšanai aprīkotas trīs vietas. Pavisam Preiļu slimnīcā darbā pieņemti trīs anesteziologi. Viena no šīs profesijas ārstēm atrodas bērnu kopšanas atvaļinājumā, otrs kolēģis pašlaik atgūst veselību pēc traumas. Stāstot par savu darba specifiku, Ainārs Pastars teica, ka pacientu skaits un darba apjoms dienā nav prognozējams un ir svārstīgs. Kā piemēru viņš minēja iepriekšējo darba nedēļu, kurā anesteziologa reanimatologa palīdzība sniegta 12 gadījumos, kas saistīti gan ar neatliekamās palīdzības sniegšanu, gan arī ar plā-

notām operācijām. Taču slimnieku skaits var būt arī lielāks. Ņemot vērā mājas dežūras un pēkšņos izsaukumus uz slimnīcu, anesteziologiem nākas strādāt daudz vairāk par darba likumdošanā noteikto stundu skaitu nedēļā. Mēs nevaram slimniekam ārstēšanu nozīmēt uz trim vai piecām dienām, kā, piemēram, ģimenes ārsti, mēs to nevaram pat uz stundu, jo cilvēks ir kritiskā stāvoklī un par viņu nepārtraukti jā rūpējas, teica ārsts.

Neatliekamo operāciju skaits mēdz būt lielāks nekā plānoto, teica ārsts, tāpēc nevarot paredzēt, cik bieži akcijas laikā būs jāierodas slimnīcā.

Mēnesi pirms akcijas uzsākšanas anesteziologi savu slimnīcu galvenajiem ārstiem iesnieguši oficiālus iesniegumus, darot zināmu pamatojumu protesta akcijas uzsākšanai un termiņu.

L.Rancāne

ZIŅAS

Sabiedrības veselības skolas projektā piedalījās arī preiļieši

Oktoobrī noslēdzās starptautiskā apmācības projekta «Project HOPE» darbība Latvijā, kura ietvaros triju gadu laikā apmācības programmu apguvuši 162 veselības aprūpes iestāžu darbinieki, informē sabiedrības veselības skolas direktore Diāna Puntule.

No Latgales reģiona apmācības programmā «Pārmaiņas vadībā, lai uzlabotu kvalitāti: vidējā līmeņa vadītāju loma veselības aprūpē» piedalījušies 15 veselības aprūpes iestāžu darbinieki, tajā skaitā arī Preiļu slimnīca. Preiļieši «Project HOPE» apmācības programmā bija izvēlējušies tēmu «Detoksikācijas palātas izveidošana alkohola atkarīgajiem krīzes periodā».

Interese par iespējām iegūt mūsdienīgas zināšanas, kas sniedz iemaņas par to, kā mērķtiecīgāk vadīt slimnīcas darbu, bija liela, atzīst D.Puntule. Programma uzskatāma par unikālu, jo tajā veselības aprūpes iestāžu darbiniekiem tiek dota iespēja klausīties akadēmiski izglītotu lektoru lekcijas gan no Latvijas, gan ASV.

Atzinība katram, kas parūpējies par mājas izskatu

Ar laureātu godināšanu, ar cildinājuma vārdiem visiem, kam rūp savas mājas skaistais izskats, ar dejām labas mūzikas pavadībā un kafijas galdu Galēnu pagastā noslēdzās sakotības konkurss «Skaista mana tēva sēta». Vairāku gadu laikā šāds konkurss pagastā notika tikai otro reizi. Tāpēc vērtēšanas komisija savus pienākumus veica ļoti rūpīgi. Apzinoties, ka par uzvarētājiem var kļūt tikai daži, tika nolemts atzīnību izteikt katrai mājai, kura vien piesaistīja uzmanību ar savu saimnieku izdomu un veikumu. Gala rezultātā atsevišķās nominācijās tika cildināti 50 māju īpašnieki. Saimnieki saņēma atzinības rakstus, piemēram, par ainavas veidošanu, par puķu audzēšanu mūža garumā, par avota aprūpi, par labi iekārtotu pagalmu un tamlīdzīgi. Sakotības mājas tika noteiktas katrā pagasta apdzīvotā vietā atsevišķi, bet dažviet, kā, piemēram, Trupos par tādām tika atzītas trīs.

Pagasta vissakotāko māju titulu ieguva četras saimniecības. Tās bija Regīnas un Valda Čaunānu apsaimniekotās «Liepas», Maijas un Alda Upenieku koptās «Ceļmalas», Rubenu ģimenes divu paaudžu lepnums «Rubeni», kur dzīvo Valentīna un Jānis, viņu dēli Arturs un Maigonis, kā arī vedekla Valentīna, un «Lapenieki», par kurām rūpējas Zita Reine un Juris Kurmis.

Balvas uzvarētājiem — dāvanu kartes — bija sarūpējis rajona lauksaimniecības konsultāciju birojs. Šādu dāvanu saņēma arī konkursa vērtēšanas komisijas priekšsēdētāja Marta Binduka.

NOKAVĒJI? NEUZTRAUCIES!

Tagad «NOVADNIEKU»
vari abonēt savā pasta nodaļā
JEBKURĀ DIENĀ un saņemt
jau nākamo avīzes numuru.

ZIŅU NEKAD NAV PAR DAUDZ!

OTRDIENAS INTERVIJA

Mākslinieka JĀZEPA PĪGOŽŅA darbos pasaule priecājas. Tā priecājas gan vasaras pļavā un saulespuķu tīrumā, gan rudenī, kad vējš, šķiet, gatavs izraut dvēseli no krūtīm. Pīgožņa pasaule priecājas piesnigušā mežā un pat atkusnī, kad viss baltums pārvērties žļurgainā putrā. Šis prieks izstaro no darbiem kādu īpašu labvēlību un labestību, to vienīgo krāsu un otas triepienu rakstu, kas viņu padara neaizmirstamu un nesajaucamu ar citiem.

28. oktobrī Preiļos tika atklāta mākslinieka jubilejas izstāde. «Novadnieks» izmantoja izdevību un aicināja mūsu slaveno novadnieku (re, kāda vārdu spēle!) uz sarunu.

Cik apaļš un miļš it viss, ko zīmējis ir Pīgožņis

— Jūs, mākslinieki, strādājat glezniecības, grafikas, grāmatu ilustrāciju un medaļu mākslas žanros. Tikai Latvijā vien jums bijušas vairāk 50 personālizstādes, nemaz nerunājot par Krieviju, Vāciju, ASV, Norvēģiju, Mongoliju, Franciju, Spāniju, Austrāliju un citām valstīm. Sakiet, kur bija tā vieta un tā pirmā baltā papīra lapa, kad sākās jūsu ceļš uz glezniecību?

— Tas bija netālu no Preiļu rajona, toreizējā Rēzeknes apriņķī. Tagad tas ir Sīmalas pagasts. Taču bērnības gaitas man ir saistītas arī ar Preiļu rajonu, jo pirmās sešas klases es beidzu vietējā Liču pamatskolā, bet septīto klasi – Dravniekos.

Pa ceļam no Rīgas šodien domāju par to laiku. Redziet, bērnbā, ieejot uz gadu citā vidē un laudīs (pat izloknsne te bija pavisam savādāka nekā Rēzeknes pusē), var daudz ko uzzināt un apjaust. Ik nedēļu, kājām mērojot no Dravniekiem līdz mājām 18 kilometrus, skaitīju soļus, lūkojos te uz vienu pazīstamu vietu, te uz otru. Bija ne tikai interesanti, bet arī nelikās par grūtu.

Dravniekos bija brīnišķīgs skolas direktors – Jāzeps Liepiņš. Ļoti inteligents cilvēks ar lielu personības auru, kas atstāja iespaidu uz mums, skolēniem, uz saviem kolēģiem un apkārtnējo sabiedrību. Ja skolā notika kāds sarīkojums un sanāca vietējie brašnieņi, direktora tuvumā viņi pat igarešu dūmu uzvilkt neuzdrošinājās. «Re, kur Liepiņš it!» viņi sarāvās un zaudēja savu bravūru.

Manā dzīvē Liepiņam bija izšķiroša loma. Kad 1948. gadā beidzu septīto klasi, absolūti neko nenojautu par savu nākotni. Zināju vienīgi to, ka Rēzeknē ir vidusskola un ka es varētu mācīties tur. Tā gada vasarā kādu dienu

biju ieradies Dravniekos. Skolas pagalmā satiku direktoru. Viņš teica: «Klau, Jāzep, es taisos braukt uz Rīgu. Vai negribi līdzi?» Es, protams, gribēju.

Un tā tas viss sākās – mana Rīgas iekarošana. Liepiņš, savas darīšanas nokārtojot, mani aizveda uz vairākām izstādēm...

Aprīnoju savus vecākus, ka viņi mani, trīspadsmitgadīgu bērnu, mierīgu sirdi palaida tik tālu projām no mājām. Tie taču bija pēckara gadi... Ar milzīgu, tēva taisītu finiera koferi rokā devos uz Rīgu. Pat dzīvokli man nācās pašam sameklēt.

Tagad domāju, ka man bija dots milzīgs avanss priekš dzīves. Es nedomāju, vai man būs grūti vai viegli. Tāda jautājuma vienkārši nebija, jo es gribēju iet mākslas skolā.

— Ko par jūsu izvēli domāja vecāki? Vai viņiem māksla bija tuva?

— Ne mana mamma, ne tētis nebija personīgi pazīstami ar māksliniekiem. Kad man bija gadi seši, tēvs, rādīdams kaimiņam kādu manu zīmējumu, teica, skat, šitais ir mūsu mākslinieks. Patiesību sakot, par mākslu vecākiem nebija nekāda priekšstats, lai gan viņi bija pietiekami bagāti folkloras ziņā. Tante bija lieliska teicēja, tēvs taisīja brīnišķīgas pūra lādes, mamma auda, vecmamma ceļoja. Etnogrāfija un tautas folklorā bija tā vide, kurā kopš bērnības veidojos arī es.

Manu izšķiršanos stāties Jaņa Rozentāla mākslas vidusskolā vecāki pieņēma ar pilnīgu mieru, palāvību un uzticību savam bērnam. Es uzticējos viņiem, viņi uzticējās man. Dodoties uz Rīgu, es pus gadu varēju rīkoties, kā pašam tīk – iet uz skolu vai slinkot. Bet tas, ka viņi palāvās uz mani, bija tas lielākais tabu, ko es nevarēju pārkāpt nekādā gadījumā. Tieši uzticēšanās, manuprāt, ir viena no lielākajām dāvanām, ko bērns var saņemt.

— Iestāties Jaņa Rozentāla mākslas vidusskolā nekad nav bijis vienkārši. Daudzi to mēģina vairākkārt. Jums paveicās jau pirmajā reizē?

— Kad toreiz ar Dravnieku skolas direktoru aizbraucu uz Rīgu, kopā izstaigājām vairākas gleznu izstādes. Viņš man pajautāja, klau, vai tu tā varētu zīmēt? Juzdams, cik tas ir nozīmīgi priekš manis, sastingu, padomāju un, acimredzot, ļoti viltīgi teicu – ja mācītos, var būt, ka varētu arī...

Liepiņš tūdaļ no-

● Es esmu latgalietis Rīgā, saka Jāzeps Pīgožņis. Piederības sajūta dzimtajam novadam viņā ir saglabājusies un ar gadiem kļuvusi tikai ciešāka. Atnāciet uz izstādi Preiļu kultūras nama otrajā stāvā un pārliecinieties paši. Foto: M.Rukosjevs

skaidroja, kur ir Rozentāla skola. Aizgājām uz Lāčplēša ielu, iegājām pie direktora. Pirmais, ko viņš noprāsja, cik man gadu. Trīspadsmit? Vai, Dieviņ, ko mēs ar tik mazu bērnu darīsim, kur tādu līksim... Ar manis lielīšanu un mazu viltību Liepiņš direktoru pielauza, ka ļausot man mēģināt.

Uz eksāmeniem ieradot tikai ar zīmuli kabatā. Zīmēšanā, ņemot vērā to, ka es jutos kā tāds auns pie jauniem vērtīgiem, gāja tīri labi, bet es nezināju, ka gleznošanas eksāmenam materiāli bija pašam jāņem līdzi. Veikalā Kaļķu ielā nopirku sešus krāsainos vaska kritīņus, ar kādiem zīmē bērni. Vajadzēja gleznot kļuso dabu, nomocījos trakī, jo krāsas gabaliem krita nost.

Lai gan konkurss bija liels, acimredzot, pasniedzēji manī saskatīja talantu un tiku uzņemts. Tā sākās mans ceļš uz mākslu.

Es sevi uzskatu par laimīgu cilvēku. Neskatoties uz grūtajiem kara gadiem, man bija laimīga bērnība, apkārt brīnišķīgi cilvēki, jauka vide. Nonācis mākslas skolā, kā līdzīgs citiem tiku uzņemts starp kursa biedriem. Sākumā gan bija jokaina sajūta. Kad Rīgas zēni gāja pa ielu, nepārtraukti sveicinājās ar paziņām, draugiem. Es jutos kā cilvēku tuksnesī, nevienu nepazīnu.

— Kad jūs pats sevi sākāt uzskatīt par mākslinieku?

— O, tas ir sarežģīts jautājums. Kamēr mācījos Latvijas Mākslas akadēmijā, par mākslinieku sevi nosaukt neatļāvos. Kad bija diploms kabatā un tiku uzņemts Mākslinieku savienībā, tad gan uzskatīju, ka esmu mākslinieks. Bet viegli tas nenācās, jo man pašam pret sevi bija visai augstas prasības.

— Kas būtu noticis tādā gadījumā, ja Dravnieku skolas direktors jūs toreiz nebūtu panēmis sev līdzi uz Rīgu?

— Jā, Liepiņš man bija liktenīgs cilvēks. Visticamāk, ka es būtu aizgājis uz Rēzekni, mācīties vidusskolā. Var jau būt, ka vēlāk arī būtu nonācis pie mākslas... Bērnībā man patika arī amatniecība. Iespējams, kļūtu par inženieri.

Ja reiz viss ir noticis tā, kā tas ir pašlaik, ne sekundi to neesmu nožēlojis.

— Vai studiju gados gribējāt līdzināties kādam no pasaules mākslas dižgariem?

— Ir bijušas atsevišķas lietas un darbi, kas mani sajūsmināja. Bet man nekad nav piemētusi vēlme meklēt sev elku. Laimīgā kārtā Rozentāla skolā man bija brīnišķīgs skolotājs Ansis Stunda. Kā mākslinieks – nekas izcils, bet lielisks pedagogs, kas neko neprotošiem jauniešiem deva milzīgu zināšanu kopumu mākslā.

— Ieraugot jūsu gleznas un pē-

tot grāmatu ilustrācijas, uzreiz par pateikt, ka tas ir Pīgožņa rokkraksts. Pakalni un lejas, pat cilvēki jūsu darbos ir tādi miļi, apaļi un smaidīgi. Kā veidojās jūsu gleznošanas stils?

— Divdesmit septiņus gadus esmu mācījis studentus. Viņi visi ilgojas pēc sava rokkraksta. Es viņiem saku – par rokkrakstiem nevajag domāt, bet par saviem mērķiem un to, ko tu gribi sasniegt. Rokkraksts atnāk pats no sevis, un tāds, kāds tas katram ir. Ja ko teorētiski sadomājas un glezno, tad tas ir tikai uz kādu brīdi. Bet svešai stils nesaaug ar cilvēku un skatītāji, lūkojoties gleznā, tam nevarēs noticēt.

Esmu strādājis tā, kā man licies pareizi, kā man gribējies. Acimredzot etnogrāfiskā un folkloriskā pagātne un laucnieciskā izcelsme ir uzlikusi savu zīmogu arī maniem darbiem.

— Cik dziļi māksla ienākusi jūsu ģimenē?

— Dziļi gan. Mana dzīvesbiedre Helēna ir tekstilmāksliniece. Vecākā meita ir pietiekami oriģināla un jau sen pateica, ka viņa nu gan māksliniece nebūšot, jo ģimenē mākslas jau tāpat par daudz. Toties jaunākā meita Laura jau ceturtajā klasē zināja, ka glezno.

— Jūs tagad vērojat, kā par mākslinieci top meita. Ar ko tagadējā jaunatne atšķiras no jūsu paaudzes?

— Ne ar ko neatšķiras. Talanta līmenis, kas tautā ir, visos laikos ir bijis līdzīgs. Tā bija agrāk, tā ir tagad. Ir ļoti daudz talantīgu un apzinīgu topošo mākslinieku, ir arī viegla ceļa meklētāji. Atšķirība ir vienīgi tajā ziņā, ka mūsdienīju jauniešiem pieejama nesalīdzināmi lielāka un bagātāka informācija. Vairs nav tās necaurredzamās sienas, kas savā laikā mūs atdalīja no Rietumu pasaules. Taču es neapskaužu jaunatni un arī nebaidos par viņiem. Viss ir savā vietā.

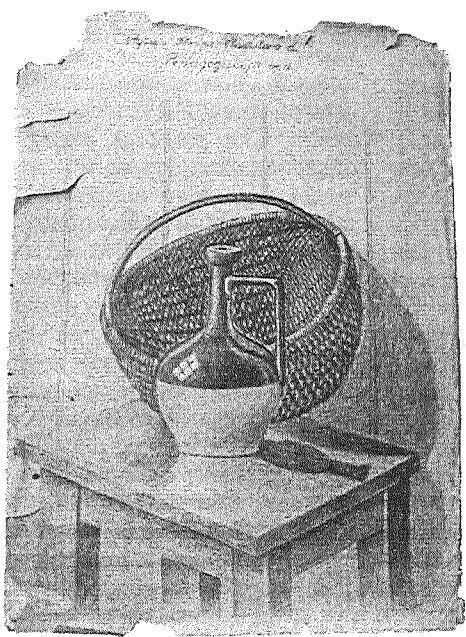
— Kam jūsu dzīvē bez gleznošanas vēl ir atlicis laiks?

— Daudz laika esmu veltījis dažādiem vēlētiem amatiem Mākslinieku savienībā, esmu strādājis kā pasniedzējs ar studentiem. Protams, mājās vienmēr bija jāveic visādi saimnieciski darbiņi. Tagad gan vairāk laika varu veltīt gleznošanai darbnīcā. Vasarās cenšos strādāt dabā, plenēros, lai ziemā varētu uzticēties savām rokām.

— Ko jūs gribat novēlēt «Novadnieka» lasītājiem un savas mākslas cienītājiem?

— Novēlu iet kopsoli ar dzīvi un būt aktīviem. Preiļu rajonā ir saglabājis pilnskanīgs un daudzveidīgs tautas kultūras sakņu slānis. Nezaudējiet to! Ja kaut kur augšā brāžas vēji, apakšā pie saknēm vienmēr ir miers un stabilitāte, kur var pasmelties bagātību.

L.Kirillova

● Latgales zēna Jāzepa Pīgožņa iestāties eksāmena darbs Jaņa Rozentāla Rīgas mākslas vidusskolā 1948. gadā.

4. Mazajās pašvaldībās pavasarī vēlētikai piecus deputātus

Saeima pašvaldību vēlēšanu likumā 2. lasījumā pieņēma normu, kas nosaka, ka ievēlējamo deputātu skaits pašvaldībās, kurās iedzīvotāju skaits nesasniedz 1000, turpmāk nebūs visseptiņi, bet gan tikai pieci deputāti. Priekšlikuma atbalstītāji to skaidro ar vēlēšanu nodrošināt mazāku deputātu skaitu novadu domēs pēc vairāku pašvaldību apvienošanās.

Samazināt deputātu skaitu mazajās pašvaldībās ierosināja opozīcijā esošā Tautas saskaņas partija, Valsts pārvaldes un pašvaldību komisija to iekļāva komisijas priekšlikumā, kas guva Saeimas deputātu vairākuma atbalstu. Šī iniciatīva tiek skaidrota ar paredzamo novadu veidošanu, lai dotu iespēju nākamā gada martā ievēlējamiem deputātiem nostrādāt pilnu pilnvaru laiku. Ja apvienotos daudzi pagasti, tāda novada lielais deputātu skaits apgrūtinātu lēmumu pieņemšanu. Šādu skaidrojumu piedāvājuši Tautas saskaņas partijas pārstāvji Saeimā. Bet Reģionālās attīstības un pašvaldību lietu ministrijas veiktie aprēķini uz 102 novadu modeļa bāzes liecina, ka tikai nedaudzās pašvaldībās, kurās ir iekļauti daudzi mazi pagasti, šis Saeimas lēmums ļautu ievērojami samazināt deputātu skaitu.

Pietrūks deputātu darbam komitejās

Kā izmaiņas pašvaldību vēlēšanu likumā ietekmēs Preiļu rajona mazos pagastus? Situāciju komentē Preiļu rajona padomes priekšsēdētāja vietniece, Jersikas pagasta padomes priekšsēdētāja Maija Spūle.

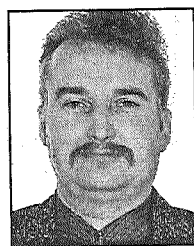
— Kas attiecas uz Jersikas pagastu, jaunās izmaiņas vēlēšanu likumā mūsu pašvaldību neskar, jo iedzīvotāju skaits tajā tuvojas 1150. Taču tajos Preiļu rajona pagastos, kur iedzīvotāju skaits ir mazāks par 1000 cilvēkiem, var rasties problēmas pašvaldības komiteju un komisiju darba organizēšanā. Piecu deputātu ir par maz, lai veiksmīgi varētu darboties gan finanšu, gan sociālo un kultūras jautājumu komitejā. Tas nozīmē, ka vēl būtu jāgroza pašvaldību likums un jānodrošina pagasta padomes vadītājam strādāt vairākās komitejās. Pašlaik šis jautājums vēl nav atrisināts.

Pieci deputāti būs trijos pagastos

Ja pašvaldību vēlēšanu notiktu pašlaik, Preiļu rajonā ar pieciem deputātiem nāktos izvēlēties pašvaldības, kur iedzīvotāju skaits ir mazāks par 1000 cilvēkiem, — Vārkavas, Sutru, Pelēcu, Silajāņu, Silukalna un Stubalnienu. Tā kā drīzumā trīs no šiem pagastiem (Silajāņu, Silukalna un Stubalnienu) gatavojas apvienoties novadā, nākamajā pavasarī gaidāmajās vēlēšanās tur deputātus vēlētikai pēc citiem kritērijiem. Tas

nozīmē, ka rajonā būs tikai trīs pagasti, kur darbosies pieci deputāti. Ko par to domā šo pašvaldību vadītāji?

Sutros nekas nemainīsies

Sutru pagasta padomes priekšsēdētājs Antons Znotiņš:

— Esmu pārliecināts, ka pašvaldības deputātu skaits, kas nebūs visseptiņi, bet tikai pieci, darbu pagastā absolūti neietekmēs. Mazā pašvaldībā izskatāmo jautājumu nemaz nav tik daudz, lai obligāti būtu nepieciešamas divas komisijas, kas sagatavo lēmumprojektus. Jebkuru jautājumu varam izskatīt arī kopīgā sēdē vai izveidot tikai vienu komiteju. Galvenais, lai deputāti būtu ieinteresēti aktīvi darboties pagasta ļaužu labā.

Pelēcos no sarežģījumiem nebaidās

Pelēcu pagasta padomes priekšsēdētājs Juris Kovalevskis:

— Grozījumi vēlēšanu likumā neko būtisku mūsu darbā nemaina, lai gan zināmi sarežģījumi ir paredzami, piemēram, grūtāk būs strādāt komitejās. Arī līdz šim mūsu pagastā bija tāda pieredze, ka finanšu komiteju sasaucām tikai vienreiz gadā, kad gatavojam apstiprināšanai pašvaldības budžetu. Biežāk nākas sanākt kopā sociālo un kultūras jautājumu komitejai, kurai ir vairāk risināmu problēmu. Taču visos citos gadījumos lēmumprojektus gatavojam apvienotajās komiteju sēdēs.

Pagaidām neesam plānojuši pievienoties arī kādam novadam. Lai gan esam maza pašvaldība, centīsimies noturēties saviem spēkiem.

Izmaiņas neļaus pilnībā izpausties

Vārkavas pagasta padomes priekšsēdētājs Arurs Stagers:

— Uzskatu, ka, liels tas pagasta vai maza, tomēr jādod iespējas vairāk cilvēkiem izpausties, piedalīties pašvaldības politiskajā dzīvē, izvēloties konkrētus attīstības ceļus. Neiesaistot šajos procesos sabiedrību, mēs no tās norobežojamies, jo tādā gadījumā vara tiek koncentrēta nelielas cilvēku grupas rokās.

Jebkura doma, jebkuri plāni ir jāapspriež pēc iespējas plašākā lokā. Tāpēc, jo vairāk pagastā deputātu, jo tas ir labāk un kvalitatīvāk, lai gan vienlaikus ir sarežģīti atrast kopēju viedokli.

L.Kirillova

INFORMĀCIJA

LĪVĀNU FONDS «BALTĀ MĀJA»

Laipni lūgti «Ķīparā»

Līvānos darbu uzsāka bērnu rotaļu un attīstības centrs «Ķīpars». Tas atrodas Zaļā ielā 10-14. Šeit tagad būs vieta, kur vecāki varēs uz pāris stundām atstāt savus bērnus, kuri neapmeklē bērnudārzu, attiecīgi sagatavotu darbinieku pieskatišanā. «Ķīpariņā» strādājošie nodrošinās bērnu kvalitatīvu uzraudzību, organizēs nodarbes, kas veicinās mazuļu attīstību.

Centrā ir izveidotas četras telpas: «Ķīpari smilšu telpā», «Jautri Ķīpari», «Veiklie Ķīpari», «Krāsainie Ķīpari». Vienā no tām varēs spēlēt smilšu kastē, otrā izveidots rotaļu centrs ar slīdkalniņu, kāpnītēm un citām iekārtām, trešajā mazie rotaļāties ar bumbām, ar lecamauklām, bet ceturtajā varēs zīmēt, krāsot, līmēt un pavadīt laiku citās mierīgas rakstura nodarbībās.

Centra izveidošanu finansiāli atbalstīja Īpašo uzdevumu ministra bērnu un ģimenes lietās sekretariāts, kā arī vietējie uzņēmumi un Rotari klubs.

Noslēdzies projekts

Fondā «Baltā māja» noslēdzies projekts «Izglītība un sadarbība — pilsoniskas sabiedrības attīstībai», kas turpinājās deviņus mēnešus. Tajā bija iesaistītas novada sabiedriskās organizācijas, pašvaldības un valsts iestādes ar mērķi veicināt institucionālo sadarbību un sabiedrības līdzdalību. Apmēram piecu mēnešu ilgā laikā posmā notika semināri, diskusijas, apmācības par dažādām tēmām, ko vadīja kvalificēti lektori. Pēc tam fonda «Baltā māja» darbinieki ar apkopotajiem rezultātiem apmeklēja vairākas Latgales pašvaldības un stāstīja par šo pieredzi. Līvānieši ieradās Viļņu, Ludzas, Balvu, Dagdas, Aglonas, Preiļu, Aknīstes, Subates, Viesītes un citās pašvaldībās.

Projekts tika finansēts Eiropas Savienības PHARE programmas ietvaros, tā realizēšanai bija atvēlēti vairāk nekā 39 000 eiro. Sadarbojoties visām iesaistītajām institūcijām, tika veikta novada sociālās situācijas izpēte un izstrādāta vienota sociālā karte. Tas ir vispusīgs materiāls, kurā apzinātas Līvānu novada sociālās problēmas dažādās sfērās — sociālās vides, veselības, izglītības, kultūras, sociālās aprūpes un citās jomās, kā arī to risināšanas iespējas. Iedzīvotājiem bija iespējams piedalīties sociālās kartes sabiedriskajā apspriešanā, līdz ar to palielinot viņu izpratni par novada sociālajām problēmām un iespējām tās mainīt. Projektā iesaistītie dalībnieki kopīgi izstrādāja jaunus projektus novada attīstībai. Piemēram, kopīgus darbus sagatavoja Līvānu vakarskola un pilsētas vidusskolas, slimnīca un bāriņtiesa.

Projekta noslēgumā notika bukleta «Sabiedrības līdzdalība — idejas un iespējas» prezentācija. Bukletā sniegta plaša informācija par

● 28. oktobrī domes sēdes pārtraukuma laikā Līvānu novada domes deputāti apmeklēja fonda «Baltā māja» jaunizveidoto bērnu rotaļu un atpūtas centru «Ķīpars», kur iepazinās ar izremontētajām un mājīgi iekārtotajām telpām. Foto: J.Daugaviets

novada domi, fondu «Baltā māja», sociālās aprūpes nodaļu, bāriņtiesu, profesionālās karjeras izvēles aģentūru, slimnīcu, skolām, bērnudārzu, dzīvokļu un komunālo saimniecību, invalīdu sporta klubu «Līdzās», kā arī par citām sabiedriskajām organizācijām un pašvaldības iestādēm. Buklets tika izplatīts pilsētas iedzīvotājiem, lai viņi zinātu, kur griezties ar dažāda rakstura jautājumiem vai pēc palīdzības.

Sabiedrības forums

Pagājušajā gadā fonds «Baltā māja» strādāja ar projektu «Sabiedrība sabiedrībā», kurā bija iesaistītas Preiļu, kā arī Jēkabpils rajona nevalstiskās organizācijas. To pārstāvji gada garumā organizēja savstarpēju iepazīšanos, stāstīja par savu paveikto, apmeklēja «Balto māju», kur apguva jaunu pieredzi. Ar «Baltās mājas» atbalstu tapa vēl viens projekts, kurā tika iekļautas 16 nevalstiskās organizācijas no Latgales rajonu mazpilsētām un pagastiem. Tagad kopīgi darbojas Saugas, Aizkalnes un Jaunsilavas sabiedriskie centri, Beberenes pagasta brīvās pēcpusdienas klubs «Bebermīne», Dvieses pagasta pensionāru kopa «Saulriets» un aktivitāšu grupa «Dvieteņa», Sakstagala pagasta iniciatīvas grupa «Talismans», Jersikas bērnu un jauniešu centrs, Žiguru pagasta klubs «Palīdz sevi» un citas organizācijas.

Šo projektu finansiāli atbalstīja Pasaules banka. Projekts turpināsies vēl trīs gadus ar Nīderlandes organizācijas atbalstu. Organizāciju pārstāvji rīkos apmaiņas braucienus un seminārus. Jūlijā tika organizēts seminārs ar iepazīšanos, mācot, kā sabiedriskajām organizācijām sadarboties ar vietējām pašvaldībām un iedzīvotājiem. Projekta ietvaros paredzēts izdot arī informatīvo lapu ar visu organizāciju plānotajām aktivitātēm. Tiks izveidota videofilma, projekta sākumā ierakstot dalībnieku paustās domas par to, ko viņi no šīs sadarbības gaida, un noslēgumā fiksējot, kas no cerētā ir iegūts.

Specializējas projektu sagatavošanā

Līvānu fonds «Baltā māja» atrodas ēkā, kuru vietējā pašvaldība sabiedriskajai organizācijai ir izīrējusi līdz 2020. gadam. Apkures izdevumi, maksa par elektrības patēriņu un telefona sakariem tiek segti no līdzekļiem, kas iegūti ar projektu starpniecību. Apmeklējumu skaits 2003. gadā sastādīja 12 000, tas ir, vidēji 1000 apmeklējumi mēnesī, ieskaitot kursus, seminārus un citu pasākumu dalībniekus. Šeit ir iespējams gūt dažāda veida atbalstu, informāciju, zināšanas. Piemēram, «Baltā māja» organizēja atbalsta grupu celiakijas slimniekiem un viņu tuviniekiem. Fonds iegādājās krāsniņu, kurā var izcept šiem slimniekiem paredzēto bezglutēna maizi, organizēja apmācības. Vecāki no pašu sagādātām izejvielām fonda darbinieku vadībā varēja uz vietās cept šo maizi, kā arī iegūt cita veida informāciju par slimniekiem paredzētas ēdienkartes sastādīšanu un izejvielu sagādi.

Līdzekļi krāsniņas iegādei tika iegūti ar projekta «Mūsdienīga virtuve» starpniecību. Šis projekts tika īstenots pirms diviem gadiem, dodot līvāniešiem iespēju mācīties gatavot, apmaiņties ar receptēm, uzklāt galdu svētkiem pēc jaunākajām kulinārijas tendencēm.

Visi notiekošais fondā «Baltā māja» saistīts ar projektiem un no tiem iegūtajiem līdzekļiem. Patlaban šeit darbojas divi dāmu klubi «Piektdienītes» un «Gundegas», veidojas klubs radošām sievietēm. Oktobrī aicināja angļu valodas kursi dalībniekiem trijās grupās: bez un ar priekšzināšanām, kā arī sarunvalodas apgušanai, nodarbības «Soli pa solim», jauniešu klubs «Laika deglis», līnīdeju nodarbības, atbalsta grupa cukura diabēta slimniekiem, nodarbības topošajām māmām, psiholoģijas jomā, cilvēkiem ar īpašām vajadzībām, dienas aprūpes centrs «Saulesvece», ārstnieciskā vingrošana.

L.Rancāne

DZĪVE LAUKOS

«Ārzemēs mēs visam mūžam nenopelnīsim»

Rudenīgās noskaņas ir nēmušas virsroku dabā. Arī lauku cilvēki kļuvuši rimtāki. Lielie darbi jau padarīti, nu var bez steigas parunāties un izdomāt, kas darāms tuvākajās dienās – zeme arama vai varbūt kāposti ziemei skābējami.

Tikšanos ar Sergeju Grigorjevu sarunājām pēcpusdienā, kad viņš bija solījis būt mājās pēc brauciena uz rajona centru. Lauki novākti, tagad jāar zeme, tāpēc bija jāiegādājas degviela traktoram. Dārga, dikti dārga degviela palikusi pēdējā gada laikā, spriež Vārkavas pagasta piemājas saimniecības «Vasaras» īpašnieks. Kad parēķini, cik naudas jāiztērē rezerves daļu un degvielas iegādei, ap dūšu pavisam skumji paliek – kāda te vairs attīstība un kādas perspektīvas, ja ir jādomā, kā galus savilkt kopā?..

Sergeju liela pat kaimiņos

Par Sergeju «Novadniekā» pirmo reizi uzzinājām vasaras nogalē. Kāda kaimiņu pašvaldības – Vārkavas novada – zemniece, kura sākusi nodarboties ar bioloģisko lauksaimniecību, nebeidza vien lielā uzņēmīgo un izpalīdzīgo zemnieku, kurš ar savu kombainu devies viņas nelīdzzenajā labības laukā, no kura novākšanas darbiem citi tehnikas īpašnieki bija atteikušies. Pārāk nezāļains tūrums esot, viņa komentēja atteikuma iemeslus. Toties Sergejs nebūdis ne vārda, nopļāvis laukus bez kādas runāšanas. Tik godprātīga attieksme pret darbu un izpalīdzīgums esot tā vērti, lai citi ņemtu no viņa piemēru, toreiz teica kaimiņu novada zemniece.

Arī Vārkavas pagasta padomes priekšsēdētājs Arturs Štagars par Sergeju saka tikai atzinīgus vārdus. Viņš esot prātīgs zemnieks, kas domājot par savas saimniecības nākotni. Uz tādiem jauniem lauku ļaudīm arī balstīties Latvijas nākotne.

Audzē labību un ražo gaļu

Grigorjevu dzīvojamā māja atrodas Vārkavas centrā. Un tas nozīmē, ka «Vasaru» apsaimniekojamā zeme atrodas vairāku kilometru attālumā, bet tuvumā ir vien tik, lai vasarā būtu kur lopus ganībās izlaist. No 60 hektāriem zemes (tajā skaitā 20 hektāri ir nomātās platības) 40 aizņem aramzeme, līdz tālākajam zemes gabalam četri kilometri. Tas ir viens no apstākļiem, kas apgrūtina saimniekošanu un liek izvēlēties tādas lauksaimnieciskās darbības formas, kas neprasa biežu

braukāšanu turp un atpakaļ.

Esam nolēmuši, ka vismaz pagaidām audzēsim cūkas un turēsim nobarojamus liellopus, stāstīja saimnieks. Viņš uzskata, ka tuvumā esošās zemes platības ir pietiekamas, lai bulļus izlaistu ganībās un izaudzētu piebarošanai nepieciešamo zaļbarību.

Tālākajos zemes nogabalos tiek audzēta labība, pārsvarā tie ir rudzi, mieži un auzas. Šoruden izmēģināšanai iesēta tritikāle. Sergejs prāto, ka tā varētu būt ienesīga graudaugu kultūra. Taču graudu iepirkuma cenas īsti neapmierina. Lai gan valdība solījusi, ka graudi tiks iepirkti par augstāku maksu, šī rudens cenas par to neliecinot. It īpaši satraucoši tas ir tāpēc, ka strauji pieaugušas enerģoresursu izmaksas.

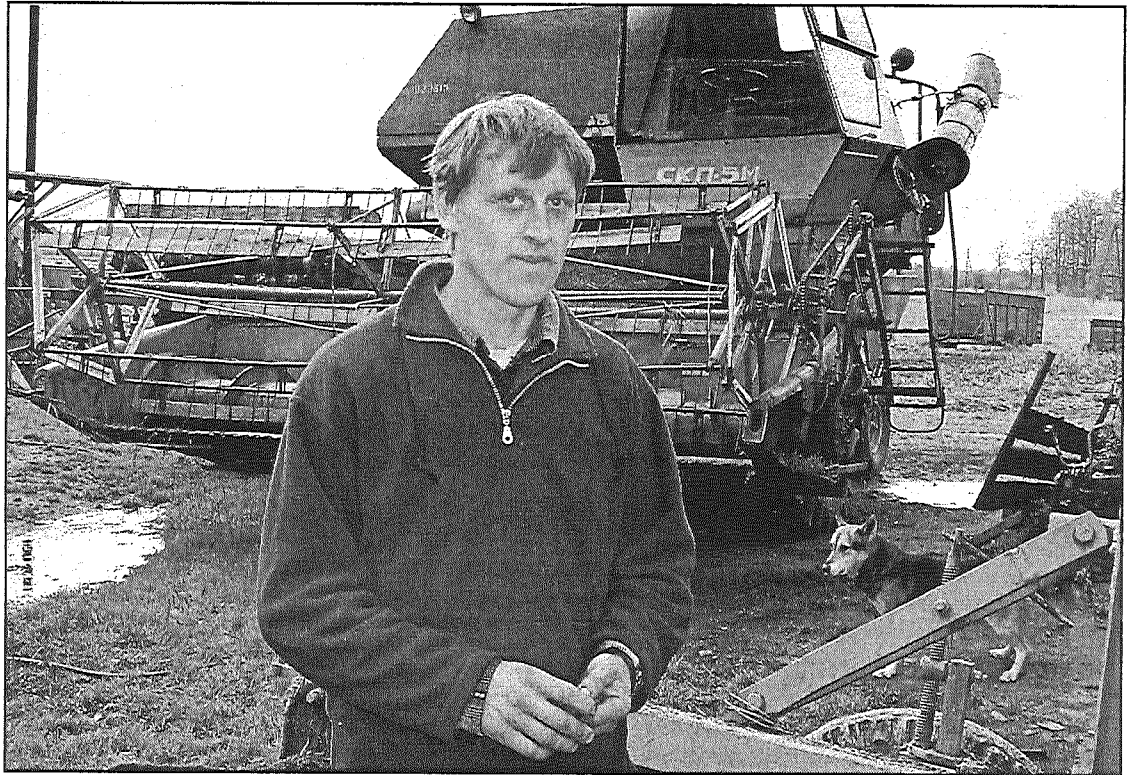
Zemi nevarēja atstāt nekoptu

«Vasarās» Sergejs un viņa dzīvesbiedre Ludmila sāka saimniekot pirms gadiem desmit, kad abi zaudēja darbu Preiļos. Vārkavā toreiz dzīvoja Sergeja vecāki – māte Jeļena un tēvs Semjons. Viņi arī pašlaik mīt tepat savās mājās un, nodevuši saimniecības grožus dēla un vedeklas rokās, palīdz darbos un sniedz padomus.

Zemi nevarēja atstāt nekoptu un aizaudzēt ar krūmiem. Jaunie Grigorjevi ir pārliecināti, ka rīkojušies pareizi, nekļūdami par bezdarbniekiem pilsētā, bet pievērsdamies lauku dzīvei. Taču saikne ar pilsētu pastāv, jo Preiļos viņiem joprojām ir dzīvoklis, te dzīvo un mācās bērni. Dēls Igors gan pašlaik jau iekārtojies darbā un mācās vakarskolas 12. klasē, bet meita Jekaterina ir 5. klases skolniece. Protams, meitene varētu turpināt skolas gaitas arī Vārkavā, bet vai tas vajadzīgs? Pilsētā ierasta vide, plašākas iespējas vispusīgai attīstībai. Bez tam viņi laukos pavadīja savu brīvo laiku, palīdzot vecākiem un vecvecākiem gan fermā, gan uz tūruma.

Zemniekam galvenais ir tehnika

— Tagad jau varu teikt, ka esmu sagādājis visu saimniekošanai nepieciešamo tehniku. Ir traktors, kombains, arkli, sējmašīna. Nu varēs domāt par to, ka vēl kādus hektārus zemes paņemt nomā vai iegādāties īpašumā, — saka Sergejs. — Mums noteikti vajag jaunu traktoru, — piebilst Ludmila, — vecajam pārlietu bieži nepieciešami remontī, jāpērk rezerves daļas. Virs gan spriež, ka tik vienkārši pie jaunās tehnikas netikt, laikam vajadzēšot saņemties un lūgt konsultācijas, kā pareizi uzrakstīt projektu, lai pieteiktos kādā Eiropas līdzfinansētā programmā. Žēl, ka

● Sergejs Grigorjevs samulsis par labajiem vārdiem un cildinājumiem, ko par viņu saka vietējie ļaudis. Tas esot lauku ļaužu gadu simtiem iekoptās attiecības – ja tu kaimiņam palīdzēsi, arī viņš tev neatteiks.

pagasta padomē nav lauksaimniecības konsultanta, kas palīdzētu tādā lietā, viņš saka. Informācija tiekot iegūta no laikrakstiem, taču ar to ir par maz, vajadzīgs speciālists, kas visu izskaidrotu.

Zemniekam tehnika tagad ir galvenais, nav vairs tie laiki, kad varēja lepoties ar vienu zirgu un arklu. Diemžēl pagastā nav arī nekādu citu iespēju saņemt lauksaimniecības tehnikas pakalpojumus. Atliek vienīgi lūgt talkā kādu kaimiņu. Iznākot sava veida «barbers», kad izlīdzot viens otram ar tehniku un darba spēku.

Par kļūdaiņu Sergejs uzskata kolhozu likvidēšanas laikā notikušo tehnikas privatizēšanu par pajām. Traktori un kombaini pārsvarā nonākuši uzņēmīgāko zemnieku rokās, bet citi tā arī palikuši lūdzēju lomā. Pie tam lielākā daļa kolhoza laika traktoru un inventāra jau sen kļuvuši nelietojami un pārvērtušies par krūmos ieaugušiem metāllūžņiem.

Tagad jāpērk jauna tehnika, tomēr Sergejs atzīst, ka visdrīzāk izvēlēšoties nevis modernos riemvalstu ražojumus, bet gan ierasto «belarusu». Zinu, ka daudzi man nepiekrītis, taču Krievijā ražotajai teknikai ir lētākas rezerves daļas un mazākas apkalpošanas izmaksas. Ir taču atšķirība – maksāt santīmus vai latus?..

Piena lopkopība lai paliek citiem

Grigorjevi ir nolēmuši, ka ar piena ražošanu nenodarbosies, jo tuvumā trūkst ganību. Nav jēgas likt govīm ik dienas mērot četrus kilometrus uz «Laudām», kur viņiem atrodas lielākās zemes platības. Bez tam tur nav elektrības, bet ar rokām slaukt ir tīrās mocības. Tāpēc kūti ir tikai viena gotiņa, kas dod pienu pašu vajadzībām.

Sergejs un Ludmila uzskata, ka arī turpmāk audzēs nobarojamās cūkas un liellopus. Telēnus viņi iepērk, bet sīvēnus «sagādā» četrās pašu izaudzētās sīvēnmātes. Šādai saimniekošanai ir arī savas negatīvās iezīmes. Ja par izslaukto un pārstrādes uzņēmumam nodoto pienu naudu var saņemt regulāri, ar bulļiem un bekoniem tā lieta tik ātri uz priekšu neiet. Taču «Vasaru» saimnieki ir apmierināti par sadarbību, kas izvei-

● Ik vasaru Ludmilas ikdiena pāriet kūti pie lopiem, biešu vagās, siltumnīcā. Vienīgi tagad rudenī atliek laiks palūkoties apkārtnē, — izrādās, ka jau miķeļiši sazieduši. Pa kuru laiku? Foto: M.Rukosujevs

dojusies ar cūku un liellopu gaļas uzpircējfirmām. Laika gaitā nodibinājušies labi kontakti, radusies savstarpēja uzticība. Viņi saka, labāk esot pārdot lopus par dažiem santīmiem kilogramā lētāk nekā uzticēties svešiniekiem, kas piesola vairāk, bet pēc tam var nozūst «tālēs zilajās».

Maldi par lielo bezdarbu

Lai vasarā izravētu garās lopbarības biešu vagas vai rudenī noraktu kartupeļus, ģimenes locekļu darba roku ir par maz. Tad jālūdz talkā palīgi, bet ar tiem esot, kā kuru reizi. Ludmila uzskata, ka runas par lielo bezdarba līmeni Latgalē acimredzot esot kļūdainas, jo sameklēt talciniekus esot problemātiski.

Esam gatavi cilvēkiem par darbu maksāt divus latus dienā, bet tam nodrošinām trīsreizēju ēdināšanu, taču gribētāju strādāt nav, atzīst saimniece un piebilst, ka likuma noteiktās astoņas stundas neviens talcinieks neesot nostrādājis. Lielo darbu laikā no rīta

gaismiņas līdz vakara krēslai, sevi nežēlojot, strādājot tikai paši.

Ārzemēs visam mūžam nenopelnīs

Saruna ar Grigorjeviem ievirzās par pēdējā laikā populāru tematu – braukāšanu peļņā uz ārzemēm. Arī no Vārkavas daudzi devušies uz Angliju un Īriju. Jā, nopelnīt tur varot, bet ne tik daudz, lai pēc tam visu mūžu varētu bez problēmām dzīvot.

— Es nezīnu, vai tas ir pareizākais variants un labākā rīcība, — spriež Ludmila. — Var aizbraukt peļņā vienu gadu, var braukt otru vai trešo reizi. Bet laiks taču iet, gadi nestāv uz vietas. Kamēr tu ārzemēs raujies, dzīve Latvijā arī izmainās. Var gadīties, ka pēc laika tu te vairs neviens nebūsi vajadzīgs un arī nebūsi tik daudz nopelnījis, lai turpmāko mūžu mierīgi nodzīvotu.

Sergejs piekrīt sievai, taču piebilst, ka gadu vai pāris tomēr riskētu doties peļņā — lai jaunam traktoram nopelnītu.

L.Kirillova

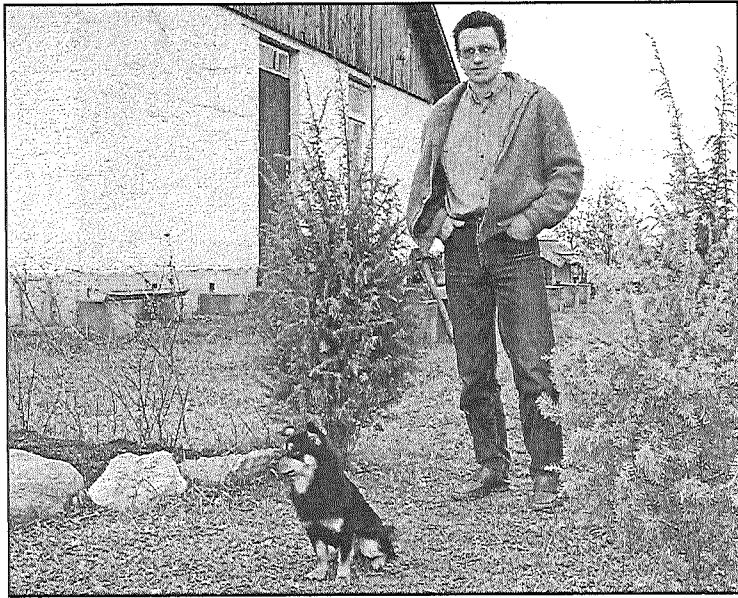
SĪLUKALNA PAGASTĀ

Prot uzcelt māju, samūrēt krāsni un izcept piparkūkas

Un arī tas vēl nav viss, ko prot izdarīt Juris Eriņš, bet labāk visu pēc kārtas.

Pēc ilgas likumošanas pa pieli-jušajiem Sīlukalna pagasta ceļiem, apstājamiem aiz kāda meža stūra. Tē priekšā jau ir viena mašina, kā redzams, uz ilgāku palikšanu. Tālākais ceļa gabals veicams kājām, jo dubļu un bedru dēļ ir neizbraucams. Tāpēc arī Jaunsalu saimnieka autiņš atstāts mežmalā, gabalu no mājām. Taču mājas piedceļš, pa kuru pēc brīža nogriežamies, ir rūpīgi labots un «lāpīts» ar sarkanīgu ķieģeļu ielāpiem. Vispirms ciemiņus sveicina dzīvespriecīgais Reksis, gan draudoši sabozot spalvu, gan laipni vēdinot asti, jo svešus cilvēkus ikdienā viņam nākas redzēt reti. Pēc tam preti nāk arī pats saimnieks, aicinot istabā. Bet ainavai ap viņa māju ir tik neatkarotājama, dabiska pievilcība arī tagad, vēlā rudenī, ka visu redzēto gribas apmiņot ar acīm. Svaigi uzarts lauks. Lidzenās ganības un pļavas visapkārt mājām ar kārtīgiem, stipriem aploku žogiem. Liellopu pulciņš tālumā, kuru sārtīgai ziemošanai aiz mājas sarindoti siena ruloni un skābarība. Jauno augļu koku dārzus, par kuru Juris stāsta, ka nepaspēj uzsnigt pirmais sniegs, kad garauši apskādē ābelītes. Tāpēc šoruden stumbri apsieti jau laikus. Jura saimniecību no visām pusēm ieskauj meži ar savu nomierinošo, mūžzaļo klātbūtni.

Uzmanību piesaista arī pagalmā redzētais, jo saimniecības iekārtojumā jūtami moderni akcenti. Akmenim, kura forma nedaudz atgādina sirdi, virsū no betona izlieta īsta sirds. Lieveņa pakāpieni nostiprināti uz diviem dzirnakmeņiem. Vārtos ienācēju sagaida kupli zaļojoši kadiķi, ar kuru mizu labprāt mēdzot pacienāties Reksis, tāpēc arī kadiķa stubrs jāapsien. Bet sunim ir pašam sava ērta, saimnieka gatavota gul-

● Šis zemes gabals sen būtu aizaudzis ar krūmiem, ja šajā vietā nebūtu manas saimniecības, saka uzņēmīgais optimists Juris Eriņš, Jaunsalu īpašnieks.

baļķu māja ar niedru jumtu. Ko nu runāt par šo būdu, ja Jurim pašam bijusi dzīvojamās mājas uzcelšana. Māju sargā stārķa figūra, un, droši vien, tas nav bez nozīmes. Juris pirms diviem gadiem uz jaunuzcelto māju pārvedis sieviņu, bet vietas te pietiek kuplākai saimītei.

Taču uz ainaviskajā ziņā skaistajiem mežu ielokiem un apkārtējiem zemes plašumiem var skatīties arī no cita, diemžēl — skumja viedokļa. No kādreizējām septiņām apkārtnes mājām Meža Eriņš pašlaban apdzīvotas vairs tikai četras, un drīzumā iedzīvotāji būšot vien trijās. Katru gadu, kopš šeit dzīvoju, saka Juris, tiek pamests pa vienai mājai. Vai pamestā zeme vēl tiks apsaimniekota? Ar maizēm gabaliņiem nodarboties nav jēgas. Bet lielsaimniecības veidošana ne katram pašam spēkam. Liela saimniecība — tas ir sarežģīts uzņēmums, viņš saka, bet ne jau katrs cilvēks ir dzimis par uzņēmēju un spēj tāds būt. Tāpēc arī uzmuntrināšana un

ieteikumi ņemt kredītus, ķerties pie zemes darbiem daudzos gadījumos ir veltīgi.

Istaba pārsteidz ar zaļojošu un ziedošu košumaugu bagātību. Izteicam komplimentu saimnieka dzīvesbiedrei, tiesa, neklātienē, jo jaunā saimniece Rita aizbraukusi uz Rīgu līdz tēvam, kuram paredzēta operācija. Bet esam kļūdījušies, jo zaļos augus vairāk aprūpē pats Juris, pēc profesijas dārznieks. Namatēvs naski sagatavo kafiju ar svaigi ceptām piparkūkām, par ko atkal slavējam klātneesošo dzīvesbiedri, bet sarunas gaitā izrādās, ka šoreiz tās cepis viņš pats. Bet sieva esot pieprasīta cienastu gatavotāja dažādu viesību rīkošanā. Medus piparkūkās, Juris precizē. Medus savs, jo ģimenes vajadzības pēc saldā našķa apmierina miniatūrā draiva ar dažiem bišu stropiem. Un tad jau uz pārējiem jautājumiem — par krāsni uzņēmēšanu jaunajā mājā, par dušas ierīkošanu un flīžu līmēšanu, par griestu apdari atbildes ir zināmas iepriekš. Patie-

SĪLUKALNA PAGASTĀ jauniešu ir visai maz. No pagasta padomes sagatavotās informācijas redzams, ka šeit oficiālais pieraksts ir 62 jauniešiem vecumā no 18 līdz 25 gadiem. Tomēr vairums no viņiem studē vai arī iekārtojušies darbā tuvākās un tālākās pilsētās, arī ārzemēs. Kopumā pagastā ir 730 iedzīvotāji. 172 no viņiem ir pirmsskolas un skolas vecuma bērni līdz 18 gadiem.

Ar ko jaunie sīlukalnieši nodarbojas? Daži veiksmīgi saimnieko savās vai vecāku zemnieku saimniecībās, bet kopumā pagastā darba vietu nav. Vecāki priecājas, ja izdodas palīdzēt bērniem iegūt labāku izglītību un atrast darbu Rīgā vai kur citur.

si zelta rokas un izcils prāts! Un neviltošs izbrīns, vai tik izdarīgs un zinošs speciālists nebūtu piemērots karjerai pilsētās, nevis kļūsam un vientuļīgam dzīves ritējumam pagasta attālākajā vietā.

Juris šādai idejai ir kategoriski pretī. Viss sasniegtais, un tas, kas viņam patlaban pieder, iegūts ar neatlaidīgu, pacietīgu darbu ilgu gadu laikā, un to Juris nepametīs nekādā ziņā. Viņš vairāk domā par priekšdienām un turpmāk darāmo. Būtu jāuzceļ šķūnis, novietne. Patlaban saimniecības ēkas ar dzīvojamo māju racionāli apvienotas vienuviet. Ja grib, tad var iemācīties visu, viņš saka, stāstīdams, kā pirms mājas celšanas pētījis speciālo literatūru par būvniecību, par iekšējās apdares darbiem, par mūrēšanu. Piedalījies arī brāļa mājas celtniecībā. Prakse vajadzīga, jo no teorijas vien nevar iemācīties. Uzklaušiti arī vecie amatnieki. Bet viņu padomi derīgi guļbaļķu māju celšanai, uz daudziem jautājumiem, piemēram, par flīžu līmēšanu, nespējuši atbildēt. Visi izdevumi samazināti līdz minimumam, darot savām rokām, taupīgi aprēķinot un izplānojot. Bet krāsni uzņēmējis pat trīs — seš, sievas vecākiem un saviem. Māju Juris iekārtojis ar ērtībām. Lai negribētos bēgt uz pilsētu, kā pats smejas.

Jura piemājas saimniecība sastāv no zemes, kas saņemta mantojumā no vectēva. Tē sācis saimniekot pēc mācībām Barkavas profesionāli tehniskajā skolā, kurā iegūtas gan dārzkopja, gan traktorista zināšanas. Kad pēc mācībām atgriezās kolhozā, sākās kolektīvizācijas likvidēšana. Visi uzņēmīgākie un peļņas tīkotāji sen pametuši laukus, domā jaunais saimnieks. Laukos palikuši tikai tie, kuri pieķērušies savai dzimtajai vietai, nespēj to atstāt novārtā. Juris regulāri apmeklē kon-

sultējošās iestādes pilsētā, bet pēc tādiem braucieniem mājas miers šķietot vēl vērtīgāks. Pasaules notikumi šeit ienāk ar avīzēm un žurnāliem. Pastniece gan tik tālu tos nenes, Jurim pašam jādodas pēc jaunākās preses. Toties pašizglītošanās ceļā apgūtās zināšanas viņam plašas un par visiem jautājumiem. Ar satelītu antenas palīdzību patiek paskatīties, kas notiek pasaulē, kaut gan televīzijā par zemnieku dzīvi maz rādot.

Vecāku mājas atrodas pāris kilometrus pirms Jaunsalām. Nezin, vai uz šejieni pārceltos, ja nebūtu šī torņa, Juris rāda uz dažus simtus metru attālo torni mežā. Tas šeit uzbūvēts sen, padomju laikos. No vietējās sabiedrības tika turēt noslēpumā, kādiem mērķiem tas kalpoja. Iespējams, militāriem. Vismaz līdz tornim ved labs ceļš. Ar tālāko posmu Juris cer ar laiku tikt galā pats, ja vien izdoto sagaidīt solīto pagasta palīdzību.

Liela cerība saistās ar gaļas liellopu iepirkuma cenu paaugstināšanu. Cūkgaļas un piens iepirkuma cenas tagad jau ir tādas, kā pārējā Eiropā, tāpēc atļiek gaidīt, kad arī liellopu gaļas cenas izlīdzināsies. Bet patlaban ienākumi no šīs nozares tikai tie, ko dod subsīdijas. Taču Juris atzīst, ka nespētu dzīvot laukos tikai naudas dēļ, viņam vajag, lai darāmais interesētu. Šajā vietā, kopjot un attīstot savu saimniecību, labprāt dzīvotu visu turpmāko mūžu, ja vien Eiropa pildītu solījumu atbalstīt lauku vides saglabāšanu. Bet islaidīgās brīvdienas vai pāris nedēļas garš atvaļinājums pa laikam gan derētu. Ja būtu kā Somijā, sapņo Juris, kur valsts apmaksā atbilstoši sagatavotu un apmācīto strādnieku darbu, kas aizvieto zemniekus atvaļinājuma laikā. Tē vēlies izrauties no darbiem uz dienu, palūdz kādu izpalīgu, bet govju viņu sper nost.

Darbavietu nemaina

Vienīgajā pagasta teritorijā pastāvošajā kokapstrādes uzņēmumā, kas dod darbavietas un arī iespēju nopelnīt, ap pusdienlaiku ieradusies jauna maiņa, kas strādās līdz vienpadsmitiem vakarā. Dažāda gadagājuma strādnieki ieņem savas darba vietas, gatavojas iekārtu iedarbināšanai. Šo laiku var izmantot arī īsai sarunai ar trim jauniem cilvēkiem — ar Gunti Beču, Jāni Priževoiu un Raimonda Kudeiko.

Deviņpadsmitgadīgais Guntis, palīgstrādnieks, šajā pulciņā jaunākais. Pirms četriem gadiem absolvējis vietējo pamatskolu. Tobrīd nedomāju par tālākām mācībām, saka puisis. Pa šo laiku pa pilnam izjutis, ko nozīmē būt nekvalificētam strādniekam bez jēkādā amata zināšanām. Nozīmīga loma lēmuma pieņemšanā bijusi arī tam, ka Guntim vecāki daļēji uzvēluši atbildību par trim jaunākiem brāļiem un māsām — skolē-

niem. Vecāki, kuri pasaulē laiduši sešus bērnus, nestrādā. Stabīlā darbā iekārtojušies vienīgi vecākā māsa, viens no brāļiem strādā gadījuma darbos.

Tagad Guntis labprāt turpinātu mācības. Ja būtu finansiālas iespējas, viņš piebilst. Viņa sapnis — galdnieka amats. Sācis strādāt no sešpadsmit gadu vecuma, un jau tik agros pusaudzā — darbavīra — gados turējis līdz pieaugušajiem visu astoņu stundu darba dienu. Maize jāpelna, viņš prātīgi piebilst, un radikālas pārmaiņas savā tuvākajā nākotnē neplāno. Uzskata par pašsaprotamu, ka viņa nopelnītais tiek izlietots visas ģimenes vajadzībām. Un tomēr, domājot par savu dzīvi pēc vairākiem gadiem, Guntis pielauj iespēju, ka no pagasta būs devies prom.

Jānim ir sava ģimene. Sieva, divas meitas. Tāpēc viņam šķiet nereāla doma par došanos peļņā uz ārzemēm vai vismaz uz kādu pil-

sētu. Ģimene uzliek savus pienākumus, to nevar pamest un aizbraukt pasaulē, ir pārliecināts Jānis. Viņam ir laba specialitāte — elektromontieris, taču pietrūcis apņēmības meklēt darbu šajā nozarē. Arī nodarbinātības dienesta kādreiz piedāvātais elektriķa darbs blakus pagastā šķitīs nepieņemams attālumā dēļ. Nopelnītā alga nesegtu izdevumus par braukšanu, viņš saka. Pagastā ar darbavietām bēdīgi, pārliecinājies Jānis. Daļa no vīriešiem var atrast darbu gaterī, bet sievietēm nav nekādu iespēju. Arī viņa dzīvesbiedre saimnieko tikai pa mājām.

Darbs pastāvīgā caurvējā, troksnī un zāgskaidu putekļos gaterī nostrādātajos septiņos gados jau pierasts, smagumu nejutot, taču tas atstājot negatīvu iespaidu uz veselību, pārliecinājies Jānis. Viņš veic lēnā gaterā operatora pienākumus.

Arī Raimonds ir lēnā gaterā operators, bet kādreiz agrāk ieguvis

● Visi trīs jaunie strādnieki: Jānis Priževoišs, Guntis Bečs un Raimonds Kudeiko apgāz priekšstatus par to, ka gateros ir liela kadru maiņa. Viņi pierādījuši, ka ir kārtīgi, centīgi, disciplinēti strādnieki.

celtnieka specialitāti. Vai tagad nav pieprasījuma pēc kvalificētiem būvniekiem? Gan jau ir, saka Raimonds, bet darbs gaterī ir

tuvāk mājām, ģimenei. Viņš šeit nostrādājis divus gadus un domā, ka tuvākajā nākotnē neko nemainīs.

Brīvdienas, kad list

Atlaujames Ivaru nedaudz pakircināt, sak, kānu tā, izdarīgs un izskatīgs jauns cilvēks, strādīgs zemnieks, bet mājas bez jaunas saimnieces. Jaunais zemnieks nopietni stāsta, ka meiteņu precību gados Sīlukalnā esot visai maz, jo katra, kas iegūstot vidējo izglītību, par augstskolām un pilsētām vien domājot. Lopu un zemes kopšanas darbi nepievelkot. Mēģinām Ivaru pārliecināt, ka arī sievas tagad jālūko pēc citiem principiem, — tāpat kā agrāk saimnieku dēļiem, kuri pārveda līgavas nevis kūtis darbiem, bet, lai tās izšūtu, tamborētu, skaisti iekārtotu māju, spēlētu klavieres, viesiem pasniegtu našķus, koptu puķes, darbotos vietējās organizācijās, dziedātu kori, rīkotu labdarības balles un audzinātu bērņus.

Zemnieku saimniecības «Saliņu liepas» īpašnieks preti nestrīdas. Mierīgs, nosvērts un laipns pēc dabas, uzņēmīgs, strādīgs un uzticīgs dzimtajai pusei. Pamatiesākto nodarbošanos garāžā, aicina istabā un ciemiņus nosēdina pie galda, uz kura balts līnu galdauts. Ivars šajās mājās, pašā Sīlukalna centrā, dzīvo kopā ar māti un brāli. Pagasta dzīve kā uz delnas. Kas atbrauc, kas aizbrauc. Tepat skola, veikali, pagasta padome, kultūras nams, feldšera punkts, autobusu pietura, ceļi uz visām pusēm. Bet ar to ceļu kvalitāti gan bēdīgi. No Sīlukalna līdz Galēniem pašreiz gandrīz neizbraucams, un par to, ka zemnie-

kam ir pilnīga taisnība, tajā pat dienā pārliecinājās arī «Novadnieka» žurnālisti.

Taču ciematā zemniekam dzīve ir apgrūtināta citā ziņā. Mājas atrodas cieši blakus viena otrai, pie tām nav zemes saimniecības ierīkošanai. Kaimiņos dzīvo arī Ivara māsa ar ģimeni.

Uz ciematu Ivars ar vecākiem pārcēlās kolhozu laikos. Līdz dzimtas atgūtajam īpašumam, kurš tiek izmantots kā aramzeme, ir tālu, trīs kilometri. Tāpēc Ivars izmantoja izdevību nopirkt netālu esošu māju ar zemi. Šeit novietots saimniecības ganāmpulks, ierīkotas ganības, tiek audzēti sakņaugi, ir arī ābeļdārzs. Diemžēl ražas realizācija rada problēmas. Kaut arī vietējie āboli tirgū maksā dārgāk nekā importētie, zemniekam nav laika pašam stāvēt aiz letes, grūti sarunāt arī par nodošanu sulai ieguvei.

Jaunais zemnieks pamazām pievēršas jaunlopu turēšanai. Aplēsis, ka tas būs ienesīgāk nekā govju audzēšana, ja ņem vērā arī Eiropas Savienības solītās piemaksas.

Arī Ivars, tāpat kā daudzi šejienes jaunieši, pēc pamatskolas absolvēšanas izvēlējās profesionālo skolu Barkavā. No mūsu klases absolventiem uz Barkavu devās četri, viņš atceras. Pēc atgriešanās kādu gadu nostrādāja būvbrigādē, uzzināja, ko nozīmē darbs, kurā ik mēnesi maksā algu. Tagad nemaksā neviens, viņš saka. Arī par darbavietām privātajās firmās runā

● Manas brīvdienas ir tad, kad list lietus un nevar strādāt tīrumā, uz lauka, teica Ivars Salenieks. Tādās reizēs viņš drīz vien atrod darāmo garāžā pie tehnikas. Bet nobarojamie bullēni par brīvdienām neliekas ne zinīs. Rīts vai vakars, saimnieku viņi gaida kūti ar barību.

ar skepsi. Īpašnieki rauš tikai savā kabatā, darbinieku algas viņus neinteresē. Atceras, kā pamēģinājis strādāt tādā privātā uzņēmumā. Samaksu par darba izdevies dabūt tikai ar tiesas starpniecību. Labāk iemācīties saimniekot pašam un būt neatkarīgam no citiem, ir pārliecināts Ivars. Dzīve likusi apgūt ne vien lauksaimniecības, bet arī grāmatvedības un uzskaites lietas.

Zemniekam ir ķēriens uz tehnisko jaunradi. Pats uzmeistarojis graudu dzirnavas, nelielu piekabi, ūdens vedamo mucu. Nopircis metināšanas aparātu, apguvis šo procesu. Pirmo reizi sadūšojies projekta gatavošanai. Tas gan tapis ar lauksaimniecības konsultantu palīdzību. Ivars cer ar projekta starpniecību iegūt līdzekļus jaudīgāka metināmā aparāta un citu instrumentu iegādei, lai varē-

tu sniegt servisa pakalpojumus šajā jomā. Visvairāk nepieciešamā tehnika zemes apstrādei un lopbarības sagatavošanai sagādāta. Izdevies iztikt bez kredītu ņemšanas. Tagad Ivars jau aizdomājas par nomaņu pret jaunāku un modernāku.

Jaunais zemnieku saimniecības īpašnieks nākotni noteikti saista ar Sīlukalnu, ar to stingro pamatu zem kājām, ko dod sava zeme!

Ar dzimtās puses mīlestību vien nepietiek

Marita Stankeviča pārliecinājusies, ka nekur nav tik labi un mīļi kā dzimtajās mājās, kopā ar saviem trijiem brāļiem. Tajā pašā laikā gandrīz simtprocentīgi ir pārliecināta, ka viņas istā vieta ir kaut kur citur. Kur īsti, — tas vēl jāatrod. Savos jaunajos gados viņa jau daudz ir redzējusi un iepazīnusi.

Arī Marita pieder pie «barkavietēm», tas ir, pēc pamatskolas mācījusies Barkavā. Priekšā jau bija vecākais brālis Ilmārs, un māte teica, ka būs, kas māsu skolā aizstāv. Tā Marita padevās mammas ierunāšanai apgūt māju saimnieces amatu. No kā gan mani būtu jāaizstāv, viņa tagad brīnās, atceroties Barkavas skolā pavadītos gados. Jā, prot gan lieliski šūt un gatavot, gan arī citus skolā mācītos darbus, lutina brāļus, īpaši jaunāko, Pēteri, kas vēl dzīvo mammas mājās, ar kūkām, cepumiem un citām tikpat gardām lietām. Bet šīs zināšanas viņu neaizrauj. Arī iegūtā vidējā izglītība Maritu neapmierināja. Taču mēģinājums iestāties Rīgas Tehniskajā augstskolā lielā konkursa dēļ neizdevās. Viņa sāka strādāt sava pagasta veikalā. Pēc trijiem aizletes pavadītiem gadiem nobrieda drosmē darbam ārzemēs, un Marita devās uz Īriju. Gribējās vairāk ko redzēt, dzirdēt un zināt, un, nenoliegšu, arī nopelnīt, saka jaunie. Pirms tam viņa jau bija uzsākusi studijas neklātienē Rēzeknes augstskolā Ekonomikas fakultātē.

Jau braucot uz Īriju, Marita sapņoja par darbu veikalā. Tomēr

uztraucis tas, ka pircēju apkalpošanai varētu pietrūkt valodas zināšanu. Pirmajā veikalā nepaveicās, bet otrā īpašnieks Maritu darbā pieņēma tūdaļ. Viņam piederējuši četri veikali dažādās pilsētās. Laneshorā, kur strādājusi Marita, atradies mazākais no viņa veikaliem, tikai ar 30 darbiniekiem. Meitenes sākotnējie pienākumi bija saistīti ar preču sakārtošanu plauktos un papildināšanu, ar putekļu noslaucīšanu, bet drīz vien Marita norikota pircēju apkalpošanā. Darbabiedri bija vietējie iedzīvotāji, iri, kuri strādāja maiņās, ne vairāk par astoņām stundām dienā. Marita, tāpat kā citi latvieši, kuri dodas peļņā uz ārzemēm, vēlējās laiku izmantot lietderīgāk, nopelnīt vairāk, jo par virsstundām maksā dubulti, un darba devējam lūgšus izlūdzās iespēju strādāt pa desmit stundām dienā. Kad visi devās pie miera, Marita pāri pusnaktij mācījās angļu valodu.

Pēc kāda laika meitenei tika piedāvāts menedžeres darbs, kas bija saistīts ar preču iepirkšanu, naudas norēķiniem bankā, līgumu noslēgšanu, padoto darba organizēšanu.

Īrijā Marita pavadīja divus gadus. Taču vajadzēja padomāt par studiju turpināšanu. Lai kur tu esi, Latvijā vai Īrijā, izglītība tomēr ir pats galvenais, ir pārliecināta Marita, stingri apņēmusies pabeigt studijas. Pārņēmušas arī ilgas pēc mājām. Vairs nekārdinājis veikala īpašnieka piedāvātais darbs ofisā, solījums apmaksāt studijas. Marita pārbrauca mājās. Pa šo laiku uz Īriju pēc māsas

● Marita Stankeviča savos jaunajos gados pārliecinājusies, ka ar pieķeršanos mājai vai dzimtajai pusei cilvēkam ir par maz, tāpēc jauniešiem jādodas tur, kur viņu darbs tiek labi apmaksāts. Brālis Pēteris savukārt sapņo par lielo sportu un krāj godalgas par labiem rezultātiem skriešanā un futbolā.

uzaicinājuma bija divies brālis Jānis. Ārzemēs viņš vada jau trešo gadu. Esmu pārticis, labi apģērbies, varu apmaksāt pats savu dzīvokli, palīdzēt mātei, — tā brālis vērtē dzīvi Īrijā.

Pēc atgriešanās viena gada laikā Marita pabeidza divus kursus. Tā-

gad viņa mācās 4. kursā.

Vienlaikus mēģinājusi atrast arī darbu, taču neveiksmīgi. Daži piedāvājumi neapmierina, bet tajās vietās, kurās strādātu, Maritai atteic, jo nevēlas pieņemt neklātienes studenti. Pēc atgriešanās

viņa nepieļāva domu, ka vēlreiz dotos darbā uz Īriju. Tagad? Ja nekas nemainīsies, tā varētu notikt. Viņa nevar iedomāties šeit strādāt veikalā. Darbs jau neatšķiras, bet samaksa gan ir nesalīdzināmi mazāka.

Enerģiskajai meitenei ir arī kļūsa vēlēšanās pēc Rēzeknes augstskolas absolvēšanas studēt vēlreiz, tagad — Sporta akadēmijā.

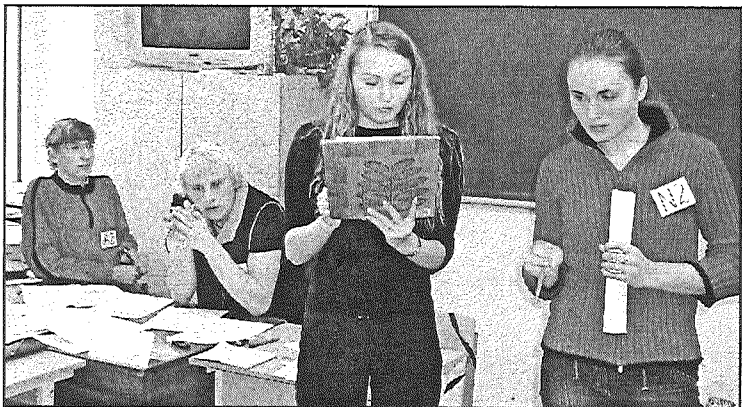
Marita ir apmierināta ar Īrijā gūto pieredzi, bet vēl vairāk — ar nopelnīto. Pietiek naudas studiju apmaksai. Iegādājusies modernu sadzīves tehniku, datoru, iegādājusies līdzekļus mājas remontā, finansāli palīdzējusi mātei, kurai vēl tālu līdz pensijas gadiem, jaunākajam brālim, skolēnam. Vecākais iekārtojies Rīgas tirdzniecības ostā. Viņam klājoties labi, vadoties no savas dzīves pieredzes, saka Marita.

Maritas istabā daudzi interjera elementi pārvesti no Īrijas, bet katra ienācēja uzmanību tūdaļ piesaista mīksto rotālietu kolekcija. Zaķi, rūķi, lauvēni, dažādi pinkaini mošķīši un visa kopīgā raibā kompānija — dāvināta, pirmta — uz Latviju ceļojusi dažādos veidos. Stūķēta katra paņiņas somā, kurš vien atgriezies mājās.

Ar tikpat lielu mīļumu Marita izrāda statuetes un fotogrāfijas, kas atvestas no Viļānu katoļu baznīcas organizētā svētceļojuma uz Liheni Polijā. Pārdzīvoto Maritai grūti ietērt vārdos, īpaši emocijas Dievmātes svētbildes atklāšanas un atklāšanas brīžos vakaros un rītos.

IZGLĪTĪBA

Labākie debatētāji Latgalē

● Apcerēs par kosmopolitismu iegrimuši PVĢ audzēkņi Jānis Timošenko (no kreisās) un Sindijs Anspoks, bet Guna Kozuļ-Kaža (centrā) debatē ar pretinieka komandas pārstāvi no Dagdas. Jāņa, Sindija un Gunas oratoru prasme nesa ģimnāzijai kārtējo uzvaru. Foto: M.Rukosujevs

Latgales novada debašu turnīrā, kas notika Preiļu Valsts ģimnāzijā (PVĢ), 12 komandu konkurencē pārliecinoši uzvarēja PVĢ 3. dabas kursa komanda.

Turnīra debašu tēma šoreiz bija «Kosmopolitisms ir/nav pasaules nākotnes modelis». Komandas sastāvā cīnījās Jānis Timošenko, Sindijs Anspoks un Guna Kozuļ-Kaža. Komandu turnīram sagatavoja skolotāja Valentīna Pastare. Uzvarētājiem fināla kārtā nācās cīnīties pašiem ar saviem skolas biedriem – 2. dabas kursa komandu, kura nedaudz zaudēja uzvarētājiem. Otro vietu skolai nopelnīja debatētāji Ilona Bogdanova, Aigars Ondzulis un

Māris Bečs. Šīs komandas debašu trenere ir Žanna Bogdanova.

Guna Kozuļ-Kaža un Jānis Timošenko ieguva arī turnīra labāko runātāju titulu. Individuālus apbalvojumus saņēma arī vairāki citi ģimnāzijas audzēkņi, kas piedalījās debatēs.

Turnīrā Preiļu rajonu pārstāvēja arī Rudzātu vidusskolas un Priekule pamatskolas komandas. Ievērināta cienīga ir jauno priekulesiešu drosme, jo pamatskolas klasu komandai nācās cīnīties ar vidusskolēniem.

Paredzēta vēl viena debašu atlases kārtā Latgalē, bet 2. un 3. decembrī katra reģiona labākās komandas tiksies valsts līmeņa finālturnīrā.

Latgales vecāku konference

Piektdien, 29. oktobrī Preiļos notikušajā Latvijas vecāku apvienības (LVA) «VISI» Latgales novada konferences «Mēs skolai – skola mums» piedalījās pārstāvji no Daugavpils, Ludzas, Jēkabpils un citiem Latgales rajoniem, kā arī Preiļu rajona delegācija.

Konferences ievaddaļā par vecāku organizāciju «VISI», tās mērķiem un uzdevumiem stāstīja apvienības priekšsēdētājs Kārlis Boldiševics.

Apvienība kopš tās dibināšanas uzsākusi aktīvu darbību. Izstrādāts projekts «Vecāku līdzdalības sekmēšana izglītības politikas jautājumu risināšanā.» Tā laikā tiek veikta vispārīgāji izglītojošo skolu skolēnu vecāku aptauja, kuras rezultāti, tāpat kā visos Latvijas novados notikušo konferenču apkopojums tiks prezentēti Izglītības un zinātnes ministrijā notiekošajā dialogu forumā «Mēs skolai – skola mums».

Kārlis Boldiševics uzsvēra, ka viens no apvienības darbības uzdevumiem ir veicināt veselīgas un pilnvērtīgas jaunatnes attīstību, tādēļ ir izstrādāts projekts «Ir tikai jāpārliecina!». Tā mērķis ir veidot jauniešos līdz 24 gadu vecumam uzskatu, ka vecumu apliecinājošu dokumentu uzrādīšanas pieprasījums atkarības vielu iegādes laikā nav jāuzskata par apvainojumu vai apgrūtinājumu. Projekta mērķu sasniegšanai jau uzsākta sadarbība ar Latvijas Spēļu biznesa asociāciju un Latvijas tirgotāju asociāciju.

LVA valdes locekle Diāna Zande uzstājās par tēmu «Īpašais laiks ar bērnu», bet Viļānu 41. arodvidusskolas skolotājs Artūrs Ornicāns bija sagatavojis uzstāšanos «Jaunie» bērni nāk». Daugavpils ģimnāzijas vecāku kolēģijas pār-

● Preiļu rajona vecāku «komanda», kas pārstāvēja skolu padomes Latgales vecāku konferencē. Foto: M.Rukosujevs

stāvis Aivars Gusevs dalījās pieredzē par vecāku sadarbības dažādošanas iespējām.

Rajona izglītības pārvaldes priekšsēdētājs Andrejs Zagorskis, kurš bija uzņēmies arī galvenā konferences organizatora lomu, uzstājās par tēmu «Izglītības pārvalžu loma skolas un vecāku sadarbības veicināšanā».

Konferences otrajā daļā turpinājās darbs grupās. Klātesošajiem bija iespēja iepazīties ar Jaunsilvas pamatskolas vecākiem paredzētā izdevuma «Mazais starobrīdis» pirmo numuru. «Jau sen mūsu skolā virmoja doma radīt regulāru izdevumu vecākiem, jo bieži vien uz mājinieku jautājumu: «Kā gāja skolā?», bērni atbild ļoti izsmieļoši: «Normāli,» rakstīts pirmā numura ievadā.

Preiļu rajona skolēnu vecākus pārstāvēja septiņi dalībnieki.

Esmu ļoti priecīga, teica Silvija Pastare, Salas pamatskolas vecāku pārstāve, ka beidzot vecāki, skola un sabiedrība sāk meklēt kopīgu valodu, lai runātu par aktuālām izglītības, ģimenes un sociālajām problēmām. Pietiekami daudz par

šiem jautājumiem esam lasījuši, mācījušies, studējuši, beidzot ir pienācis laiks apspriest, kā tas darāms praksē. Skolas padome ir liels spēks.

Vita Patmalniece, kas darbojas Preiļu 1. pamatskolas padomē, teica, ka ir pienācis laiks atsevišķas problēmas, ar kurām izglītības sistēma netiek galā, risināt vecākiem. Augšā, ministrijā, skats uz daudzām lietām ir savādāks nekā mums, bet tie ir mūsu bērni, ka cieš, viņa teica, kā piemēru minot, pārsmērīgi lielo skolēnu skaitu klasēs, nesakārtotību centralizēto eksāmenu sistēmā.

Livānu 1. vidusskolas vecāku pārstāve Astrīda Kārklīņa, kura, skolojot trīs bērnus, skolas padomē darbojas jau septiņo gadu, par vienu no problēmām uzskata to, ka bērniem pārāk ātri – jau 10. klasē – jāizdara tālākā dzīves ceļa izvēle. Viņi šajā laikā tam vēl nav gatavi. Astrīda Kārklīņa minēja arī to, ka skolā ir pārāk gara mācību diena. Viņa atzina, ka pa šiem gadiem ievērojami cēlusies skolas padomes loma mācību iestādes dzīvē.

VĀRKAVAS VIDUSSKOLĀ

Skolēni diskutē par to, ko devusi iestāšanās Eiropā

Trīs skolēni no Vārkavas vidusskolas nedēļas nogalē pavadīja Lietuvā. Tie bija Ilga Vilcāne, Jānis Vaivods un Mārtiņš Daņilevičs, kuri piedalās Eiropas Parlamenta rīkotajā starptautiskajā projektā «Tautskola Eiropai». Uz līdzdalību šajā projektā Vārkavas vidusskolu kā sadarbības partnerus uzaicināja Rites vidusskola no Jēkabpils rajona. Skolēniem bija jāuzraksta eseja vai savas pārdomas par tēmu «Ko tas nozīmē man», pastāstot par pozitīvo vai negatīvo pieredzi, kas saistīta ar Latvijas iestāšanos ES.

Labāko darbu autori tika uzaicināti uz semināru un diskusiju Rites vidusskolā, bet tā turpinājumā notika brauciens uz Lietuvu. Kopumā no dažādām Latvijas skolām uz Lietuvu devās vairāki desmiti jauniešu.

Gatavojas mācību taku konkursam

Vārkavas vidusskola gatavojas valsts līmeņa konkursa «Mana izziņas taka» noslēgumam, kas notiks novembra beigās. Konkursa rajona posmā vārkaviešu izveidotā taka tika atzīta par labāko.

Kā informēja skolas bioloģijas skolotāja Helēna Piziča, atbilstoši nolikumam tiek gatavots informācijas stends ar aprakstiem, shēmām un fotogrāfijām. Vienlaikus notiek darbs ar gidēm. Skolēniem būs jāstāsta par mācību taku, par šeit notiekošajām ekskursijām, par to vadīšanu, par ciemiņiem, kas taku apmeklējuši. Katrā no Vārkavas vidusskolas klasēm ir attiecīgi apmācīti gidē, kas spēj vadīt ekskursijas saviem vienaudžiem, bet uz konkursa noslēgumu dosies 11. un 12. klases skolēni.

Vārkavas vidusskola var atzīmēt mācību dabas takas pastāvēšanas pirmo piecu gadu jubileju. To izveidoja skolas dabas draugu klubs Reģionālā vides fonda atbalstīta projekta ietvaros un ar vietējās pašvaldības atbalstu. Atbilstoši nolikumam par mācību takām apmēram 10 – 15 procentiem no visiem objektiem ir jābūt saistītiem ar kultūrvēsturi, bet pārējiem – ar dabu. Helēna Piziča stāstīja, ka tākā apskatāmie 20 objekti atbilst šiem principiem. Takas veidotāji no savas puses šo dzīvās dabas pasauli papildina ar efektīvu stāstījumu, izziņas un saskarsmes spēlēm, ar citām atraktīvām izdarībām.

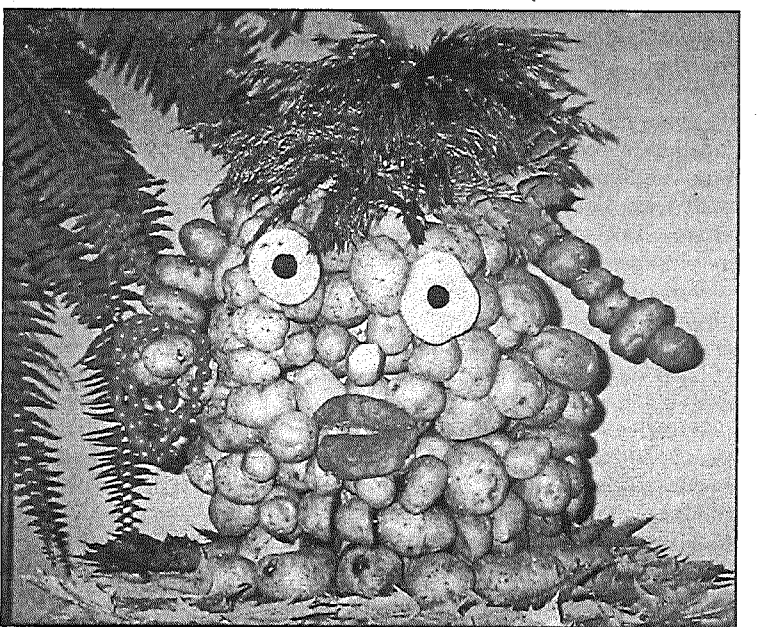
Vārkavas taku ir apskatījuši atbraucēji no tuvām un tālām vietām. Piemēram, no Sutru pamat-

skolas uz šejieni bija atvesti visi skolēni. Te dabas mācību stundu aizvadījuši arī citu rajona skolu skolēni. Šogad šeit ciemojās vidējās un vecākās paaudzes cilvēki no Ogres. Pa taku tiek izvadāti arī visi Vārkavas novada ciemiņi. Taka nav domāta tikai skolēniem, atzina pedagoge, tāpēc ir sagatavoti interesanti stāstījumi visām mērķauditorijām.

Takas uzturēšana kārtībā sagādājusī arī galvassāpes. Jau divas reizes atjaunotas norādes un citi uzraksti, ko bija sabojājuši huligāniski jaunieši. Taka visvairāk cieš pēc diskotēkām. Arī pašlaik pie vairākiem apskates objektiem nav anotāciju, kas nesen tika sabojātas. Tās bija izgatavotas ar speciālu laminēšanas paņēmieni, tāpēc tagad jāpasūta no jauna.

Piedalījās čipsu ražotāju akcijā

Vārkavas vidusskolas skolēni aktīvi iesaistās dažādās valstī notiekošajās akcijās, gan vairāk, gan mazāk nopietnās. Šādā veidā vairāku gadu laikā izdevies tikt arī pie uzvarām un balvām, ko sagādā akciju rīkotāji. Pagājušajā nedēļā sākumskolas skolēni aizrāvās ar kopīgas kartupeļu instalācijas veidošanu. Šī akcija notiek pēc Ādažu čipsu ražotāju iniciatīvas

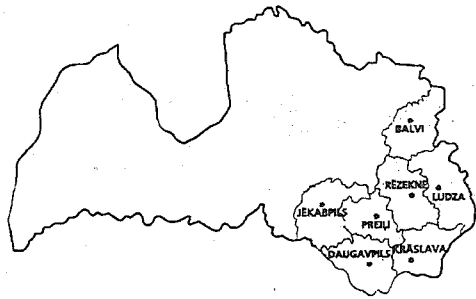
● Vai nav jauks šis no kartupeļiem tapušais cilvēciņš ar resno prieku arī tā autoriem – Vārkavas vidusskolas sākumklašu skolēniem.

ar Izglītības un zinātnes ministrijas atbalstu. Instalācijā bija jāizmanto viens vai vairāki kartupeļi, varēja lietot arī palīgmateriālus. Jaunāko klašu skolēni ar lielu entuziasmu veidoja kopīgo darbu, bet vecāki to fotografēja, jo konkursa rīkotājiem jānosūta gan fotogrāfijas, gan arī darba idejiskais

un tehniskais apraksts. Konkursa noslēgumā, kas paredzēts «Sapņu fabrikā» Rīgā, būs jāpiedalās labākajam darbam no katra rajona, bet autoriem vēlreiz nāksies gatavot tādu pašu instalāciju. Varbūt vārkaviešiem paveiksies tikt pie uzvaras? Galvenā balva paredzēta 4000 latu vērtībā.

Lappusi sagatavoja L.Rancāne.

KAIMIŅU RAJONOS

Darbs ir, bet samaksa niecīga

Asūnes pagastā darbu sācis šūšanas cehs, kas izvietojies bijušā kolhoza ēdnīcā. Uzņēmuma īpašnieki ir zviedri. Interesanti, ka jaunatklātajā ceħā starp nepilniem diviem desmitiem darbinieču nav nevienas asūnietes – šuvējas šurp brauc no Dagdas un Račevas. Arī pirmā izpeļņa, gan tikai par dažām dienām, bijusi smieklīgi maza. Sievietes ar skepsi uzver informāciju par to, ka, strādājot pie šujmašīnas, varēšot nopelnīt 100 un vairāk latus.

«Ezerzeme»

BALVU RAJONĀ

Pie pacientiem dodas jaunos tērpos

Balvu slimnīcas neatliekamās palīdzības mediķi saņēmuši jaunus formas tērpus. Slimnīca neatliekamās palīdzības nodaļas personālam tērpus iegādājies tādēļ, lai tie atbilstu noteikumiem, ka šiem apģērbiem jābūt ar gaismu atstarojošām joslām. Balvu mediķiem jaunie apģērbi šūti Lietuvā, firmā «Valvija». Tērpi ir sarkani, ar atstarojošām joslām pelēkā tonī. Vienādus apģērbus komplektus saņēma visi neatliekamās palīdzības nodaļas darbinieki: feldšeri, feldšeru palīgi un šoferi. Pavisam slimnīca iegādājies 19 tērpu komplektus.

Neatliekamās palīdzības mediķi stāsta, ka jaunie tērpi ir piemēroti gan ziemai, gan vasarai. Apģērba komplektā ir bikses, blūze un jaka, kurai ir izņemama siltā iekšpuse, noņemamas piedurknes un ļoti daudz kabatu. Tērpi ir koši, un tos pamana arī pacienti, pie kuriem mediķi dodas.

Nekādu visā valstī vienotu noteikumu par to, kādos tērpos jāģērbjas neatliekamās palīdzības mediķiem, nav. Balveniešiem, piemēram, ir sarkani tērpi, bet Viļakas neatliekamās palīdzības darbiniekiem – spilgti elektrozaļas jakas. Balvu mediķi stāsta, ka tērpi pielāgoti katram individuāli: vasaras vidū uz Balviem atbraucis drēbnieks, kas katru tērpa valkātajā nomērija un sagādāja piemērotu apģērba komplektu. Mediķi atceras, ka viņu uzvārdi bija pārveidoti lietuviski un izklausījušies ļoti jocīgi.

Balvu slimnīcas direktore Irēna

Sprudzāne stāsta, ka tie laiki, kad slimnīca nodrošināja darba apģērbus visiem mediķiem, ir pagājuši: tagad katrs sev apģērbus gādā pats, un slimnīca tikai reizēm izlīdz ar halātiem, kas saņemti kā humānā palīdzība. Irēna Sprudzāne saka: «Viens jauns halāts maksā apmēram 7 – 8 latus, bikses – 4 latus. Slimnīca nespētu sagādāt apģērbus visiem darbiniekiem. Pašlaik visu, kas vajadzīgs saimniecībai, slimnīca iegūst no humānās palīdzības.» Tādēļ mediķi sev apģērbus parasti gādā paši. Speciālu noteikumu, kādā krāsā tiem jābūt, nav, bet pārsvarā ārsti un māsiņas izvēlas baltus tērpus ar atšķirīgu krāsu apdari.

Divos gados – četrpadsmit kausi

Rugājietis Kristaps Feldmanis mācās tikai 2. klasē, taču jau divos gados piedalās Baltijas junioru kausu izcīņas sacensībās ar kvadrocikliem. Šogad 12 posmu kopvērtējumā viņš izcīnīja trešo vietu.

Kristaps rāda fotogrāfijas, kurās viņš redzams trasē lecām tramplīnu, tādēļ pirmais jautājums ir – vai nav bail? «Nē, bailes nav, ir tikai neliels uztraukums pirms starta. Trasē nav laika uztraukties, ir jādodomā, kā braukt,» prātīgi saka Kristaps. Viņam ir gadījies ar mocīti apmest arī kuleņus, taču viss beidzies laimīgi, cietušas tikai drēbes. Tētis Gints saka, ka pirmais kvadrocikls «Suzuki» dēlam nopirkts četros gados, un viņš ar to braukājis pa pagalmu. Pirms diviem gadiem abi ar tēvu aizbraukuši uz junioru sacensībām Cēsīs, tad arī pieņēmuši lēmumu,

ka brauks sacensībās. «Taču ar veikalā pirkti kvadrocikliem trasē neviens nedodas, tāpēc gan pirmo, gan otro kvadrociklu nācās būvēt pašiem,» skaidro Gints. Pagājušajā gadā Kristaps startēja 50 cm³ klasē, un Baltijas junioru čempionātā palika otrais. Trasē jādodas ne tikai ar speciālu tehniku, bet arī ar speciālu tērpu, uz kura ir vārds un numurs. Šogad Kristaps bija pats jaunākais un ar mazāko pieredzi supersporta klasē 90 cm³, kur pie starta barjeras sastājas vismaz 18 – 20 kvadrociklisti. Viņa konkurenti šogad bija deviņi 8 līdz 14 gadus veci zēni, un katrā kārtā no divpadsmit Kristapa rezultāti uzlabojās. Pēdējā kārtā notika Lizumā, kur arī noskaidrojās visu posmu uzvarētāji. Kristaps ierindojās trešajā vietā. Latvijas čempionātā Kristapam otrā vieta!

Kristapa treneris un sponsors ir tētis, jo šis nav no lētajiem sporta veidiem. Pie mājām ir treniņtrase, bet reizēm viņi dodas arī uz smilšu karjerām Ilgančos. No sacensību trasēm puisim vislabāk patīk braukt un lielāka veiksmē ir Limbažu, Lizuma un Gulbenes trasēs. Viens posms notika arī Igaunijā, un tur par uzvaru Kristaps tika apbalvots gan ar diplomu, gan ar naudas prēmiju – 1000 kronām. Japiezīmē, ka Kristaps Latvijas un Baltijas juniora kausa izcīņā bija vienīgais dalībnieks no Latgales.

Pašvaldības visas dāvanas ieģrāmato

Latgales sakoptības pagastu skates noslēguma ballē Baltinavas pagasta pašvaldība saņēma dažā-

dažas dāvanas, izņemot dažas īpašas, ir ieģrāmatotas. Viņa saka: «Jau nākamajā dienā pēc balles izveidojām speciālu komisiju un saņemtās dāvanas ieģrāmatojām.» Reģistrēts ir printeris, galvenā naudas balva 600 latu vērtībā un dāvanu kartes kopsummā par 1150 latiem, mobilais telefons. Ieģrāmāts nav vienīgi sēklu maiss un gailis. M. Stepina skaidro, ka zālāju sēklu izsēs, un vēlāk šīs dāvanas esamību būs grūti pierādīt, bet gailis ir izmitināts uz dzīvi pagasta priekšnieka kūtī un ir dāvāna ar zināmu risku.

Jāatzīst, ka kopumā pagasts par skatē ieguldīto lielo darbu un stresu naudas un materiālā izteiksmē nav saņēmis nemaz tik daudz, kā sākumā šķita. Vairāk ir morālā gandarījuma, ko apliecina daudzie Atzinības raksti. Par to, kā tiks izmantota dāvinātā nauda, pagasta padomes darbinieki lems kopīgi. Padomes priekšsēdētājs J. Zelcs saka, ka varbūt iegādāsies kādu jaunu mēbeli, varbūt kaut ko no biroja tehnikas, varbūt pavisam, kaut ko citu.

Pašvaldībām saņemto dāvanu ieģrāmātošanas kārtību nosaka likums «Par grāmatvedību» un Ministru kabineta noteikumi par grāmatvedības kārtošāņu un organizāciju. Jāzveido komisija, kas dāvināto mantu novērtē un ņem uzskaitē. Ja pašvaldībai dāvina naudu, tad šī nauda ir kā ziedojums, un parasti to ziedo konkrētam mērķim. Ziedojumus naudā parasti saņem Tilžas un Baltinavas pašvaldību teritorijā esošās skolas.

«Vaduguns»

RĒZEKNES RAJONĀ

Siltuma ražošanai vajag 3,65 miljonus latu

Rēzeknes dome nolēmusi piedalīties Ekonomikas ministrijas Eiropas Reģionālās attīstības fonda Nacionālajā programmā «Siltumapgādes sistēmu uzlabošana, samazinot sēra saturu kurināmajā».

Rēzeknes biznesa centrs ir izstrādājis projektu, kas paredz pilnībā centralizētās siltumapgādes sistēmas rekonstrukciju, aprīkojot siltuma ražošanas iekārtas dabas gāzes sadedzināšanai. Biznesa centra projektu vadītāja Ināra Groce stāsta:

— Rēzekne ir starp tām Latvijas pilsētām, kas siltuma ražošanā izmanto mazutu ar 3,5% sēra piejaukumu. Līdz ar to netiek ievērotas Eiropas Savienības direktīvas prasības par sēru saturošiem izmešiem. Pieļaujama sēra saturs ir viens procents.

Lai visas trīs katlu mājas pielāgotu gāzes apkurei, esam pieprasījuši 3,65 miljonus latu. Pašval-

dības līdzfinansējums jānodrošina 15 procentu apmērā. Projekta realizācija notiks līdz 2008. gada 31. augustam, sākumā nomainot degļus, pēc tam arī uzstādot jaunus apkures katlus. Taču tas nenozīmē, ka Rēzekne pilnībā pāries uz gāzes apkuri. Nepieciešama alternatīva, tiks saglabātas tehniskās iespējas, lai avārijas gadījumā varētu kurināt arī ar rapšu eļļu vai mazutu.

Gaļas kravas vēl metīs līkumu Rēzeknei

Eiropas Komisijas eksperti oktobrī beiguši pārbaudīt četru Latvijas robežkontroles punktu, tostarp arī Rēzeknes punktu, atbilstību Eiropas Savienības prasībām. Paies aptuveni trīs mēneši, līdz būs saņemta oficiāla atļauja sākt dzīvnieku izcelsmes kravu kontroli šajos punktos.

Rēzeknes robežkontroles punktu eksperti apmeklēja pēc Ventspils un Daugavpils kontrolpunktu pārbaudes. Viņi vērtēja Sanitārās robežinspekcijas kontroles punkta ēku atbilstību prasībām, iekār-

tu un aprīkojuma piemērotību, kā arī speciālistu prasmi kontrolēt kravas. Kravu kontrole sākas ar dokumentācijas pārbaudi. Ja dokumenti kārtībā, veic kravas simtprocentīgu identitātes un fizisko kontroli – vagonu atver, pārlicinās, ka prece tiešām ir tā, kas minēta dokumentos. Ja rodas aizdomas par pārkāpumiem, vagonu pilnībā izkrauj.

Šobrīd Latvijā darbojas trīs ES prasībām atbilstoši robežkontroles punkti uz autoceļiem – Terehova, Pāternieki un Grebņeva, un ar to atzišanu problēmu nav bijis.

Zeltaino reņģu kūpinātāji

Zivju pārstrādes uzņēmuma «Annas V» ražoto produkciju reģiona iedzīvotāji pazīst. Ražošanas process notiek Ozolmuižas pagasta ceħā, kur sezonas laikā, no oktobra līdz maijam, tiek nodarbināti 34 cilvēki. Vidēji mēnesī «Annas V» patērētājiem piegādā 60 tonnas zivju produkcijas.

Pēdējo divu gadu laikā uzņē-

mums ieguldījis lielus naudas līdzekļus ražošanas ceħa rekonstrukcijā, kā arī darbinieku apmācībā. Par uzņēmuma darbību stāsta finanšu direktore Anna Opolā.

— Šobrīd mēs esam uzņēmums, kas atbilst visām Eiropas Savienības prasībām un standartiem, lai ražotu zivju produkciju.

Ozolmuižas ceħa rekonstrukcijā esam ieguldījuši 60 tūkstošus latu. Iegādājāmie jaunas iekārtas, piemēram, kūpinātavas un vakuuma iepakotājus. Lai strādātu jaunajos apstākļos, bija jāapmāca personāls.

Februārī notika uzņēmuma sertifikācija, bijām vieni no pirmajiem zivju produkcijas ražotāju vidū. Esam sertificējuši četras zivju produkcijas veidus – sāļtas zivis, karsti kūpinātas zivis, auksti kūpinātas zivis un vītīnātas zivis. Sortimentu varētu būt plašāks, taču visiem pārstrādātājiem ir viena problēma – izejmateriāls.

Ražošanā izmantojam apmēram 70 procentus vietējo zivju – Baltijas brētliņas, reņģes. Latvijā nav silķu, tās ievēd no Norvēģijas,

ņemtas dāvanas, izņemot dažas īpašas, ir ieģrāmatotas. Viņa saka: «Jau nākamajā dienā pēc balles izveidojām speciālu komisiju un saņemtās dāvanas ieģrāmatojām.» Reģistrēts ir printeris, galvenā naudas balva 600 latu vērtībā un dāvanu kartes kopsummā par 1150 latiem, mobilais telefons. Ieģrāmāts nav vienīgi sēklu maiss un gailis. M. Stepina skaidro, ka zālāju sēklu izsēs, un vēlāk šīs dāvanas esamību būs grūti pierādīt, bet gailis ir izmitināts uz dzīvi pagasta priekšnieka kūtī un ir dāvāna ar zināmu risku.

Jāatzīst, ka kopumā pagasts par skatē ieguldīto lielo darbu un stresu naudas un materiālā izteiksmē nav saņēmis nemaz tik daudz, kā sākumā šķita. Vairāk ir morālā gandarījuma, ko apliecina daudzie Atzinības raksti. Par to, kā tiks izmantota dāvinātā nauda, pagasta padomes darbinieki lems kopīgi. Padomes priekšsēdētājs J. Zelcs saka, ka varbūt iegādāsies kādu jaunu mēbeli, varbūt kaut ko no biroja tehnikas, varbūt pavisam, kaut ko citu.

Pašvaldībām saņemto dāvanu ieģrāmātošanas kārtību nosaka likums «Par grāmatvedību» un Ministru kabineta noteikumi par grāmatvedības kārtošāņu un organizāciju. Jāzveido komisija, kas dāvināto mantu novērtē un ņem uzskaitē. Ja pašvaldībai dāvina naudu, tad šī nauda ir kā ziedojums, un parasti to ziedo konkrētam mērķim. Ziedojumus naudā parasti saņem Tilžas un Baltinavas pašvaldību teritorijā esošās skolas.

«Rēzeknes Vēstis»

LIKUMĪBA, INFORMĀCIJA

Autovadītājiem – zems transportlīdzekļu vadīšanas kultūras līmenis

Statistika liecina, ka šī gada pirmajā pusgadā Preiļu rajonā reģistrēti 185 ceļu satiksmes negadījumi, kuros cietuši 30 cilvēki, tajā skaitā divi bērni. Negadījumos pusgada laikā gāja bojā pieci cilvēki, bērnu tajā skaitā nebija. Savukārt, gadu iepriekš rajonā bija 126 negadījumi, kuros cieta 50 cilvēki, tajā skaitā četri bērni.

Līdz šī gada 1. jūlijam alkohola reibumā pie stūres tika aizturēti 136 transportlīdzekļu vadītāji. Bet līdz ar jaunā Administratīvo pārkāpumu kodeksa stāšanās spēkā alkohola reibumā rajonā aizturēti 20 vadītāji, starp kuriem septiņi bija velosipēdisti, bet trīs – mopēdu vadītāji.

Gada astoņu mēnešu statistikas analīze liecina, ka rajonā bijis par 85 negadījumiem vairāk nekā pērnā gada attiecīgajā laika periodā. Toties par sešiem mazāk bijis tādu negadījumu, kuros cietuši cilvēki, šogad – 42, pērn – 48.

Ceļu policijas darbiniekiem nākas secināt, ka negadījumu skaits un alkohola reibumā aizturēto transportlīdzekļu vadītāju skaits rajonā diemžēl nav samazinājies,

bet, gluži otrādi, palielinājies, lai gan atbildība par braukšanu dzērumā ir daudz nopietnāka.

Bieži nākas secināt, ka avāriju iemesli ir vieni un tie paši – nepareiza braukšanas ātruma izvēle, kļūdas apdzīšanā, braukšanas joslu maiņā, intervāla un apgriešanās prasību neievērošana. Avārijas tiek izraisītas arī, neuzmanīgi izdarot kustību atpakaļgaitā. Tam par iemeslu, manuprāt, ir zema transportlīdzekļu vadīšanas kultūras līmenis un arī satiksmes intensitātes palielināšanās uz Preiļu rajona ceļiem.

Kas jāatceras rudenī

Līdz ar rudens iestāšanos un ziemas tuvošanos transportlīdzekļu vadītājiem krēslas un nakts laikā braukt kļūst sarežģītāk. Tāpēc jābūt uzmanīgiem, velosipēdistiem, mopēdistiem un pajūgu vadītājiem jāatceras, ka izvairīties no negadījumiem var, lietojot GAISMAS ATSTAROTĀJUS.

Ceļu satiksmes noteikumu 19. pants nosaka, ka «tumšā dienakts laikā ārpus apdzīvotām vietām, kā arī apdzīvotās vietās, ja ceļš nav pietiekami un vienmērīgi apgaismots, gājējiem, kas pārvietojas pa brauktuvi vai ceļa nomaļi, jālieto gaismas atstarotājs vai cits gaismu atstarojošs materiāla elements, vai jātur rokās iedegts lukturītis.» Līdzīgas prasības attiecas arī uz velosipēdistiem un pajūgu vadītājiem. Ceļu satiksmes noteikumu 233. pants nosaka, ka «braucot pa ceļiem dienakts tumšajā laikā vai nepietiekamas redzamības apstākļos pajūgam priekšpusē jābūt balti, bet aizmugurē sarkaniem gaismas atstarotājiem, kas novietoti labi saredzamās vietās un apzīmē pajūga gabarītus platumā.»

V.Patmalnieks, Preiļu rajona policijas pārvaldes ceļu policijas priekšnieka pienākumu izpildītājs

Līdz gada beigām jāpieregistrē iepriekš iegādāti mazizmēra kuģošanas līdzekļi un mopēdi

Līdz 2004. gada 31. decembrim spēkā ir Ministru kabineta noteiktais pārejas posms, kura laikā reģistrēt mopēdus un mazizmēra kuģošanas līdzekļus un to piekabe var ar atvieglotiem noteikumiem. Tas nozīmē, ka vēl divus mēnešus šo transportlīdzekļu īpašnieki, kuri gadu gaitā nozaudējuši vai arī tiem nekad nav bijis

īpašumtiesības apliecināšanu dokumentu, var savu braucamrīku reģistrēt personīgi apliecinot tā piederību.

Uz deklarācijas pamata savu transportlīdzekli var reģistrēt tie īpašnieki, kuri iegādājušies mazizmēra kuģošanas līdzekli vai tā piekabi līdz 01.02.2004. un mopēdu līdz 01.05.2004.

Šīs prasības neattiecas uz airu laivām, kuru reģistrācija nav obligāta.

Mopēdu reģistrācija Latvijā ir jauna prakse, kas tika uzsākta 2004. gada 1. maijā. Līdz šim CSDD reģistrējis 4572 mopēdus.

Dž.Eglīte, CSDD sabiedrisko attiecību speciāliste

PREIĻU RAJONA TIESĀ

Preiļu rajona tiesā izskatīšanai noliktās sēdes (no 3. līdz 15. novembrim)		
LAIKS	TIESĀJAMIE	LIETAS BŪTĪBA
3. novembrī pulksten 10.00	Vjačeslavs Dzenis	KL 260.p. (apsūdzēts par ceļu satiksmes negadījuma izraisīšanu)
3. novembrī pulksten 10.00	Konstantīns Skutelis, Edgars Zalāns	KL 231.p.2.d. (apsūdzēti par huligānisma izdarīšanu)
3. novembrī pulksten 14.30	Andris Dzenis	KL 109.p.1.d. (apsūdzēts par koku ciršanu svešā mežā bez ciršanas apliecinājuma)
8. novembrī pulksten 10.00	Rolands Kozlovskis	KL 314.p.1.d. (apsūdzēts par svešas mantas iegādāšanos, zinot, ka tā ir zagta)
8. novembrī pulksten 14.30	Laimons Lauska	KL 312.p. (apsūdzēts par izvairīšanos no tiesas piespriedē tiesības ierobežojošā soda)
9. novembrī pulksten 10.00	Valentīns Skutelis	KL 128.p. (apsūdzēts par miesas bojājumu nodarīšanu cietušajam)
9. novembrī pulksten 14.30	Voldemārs Kokins	KL 221.p.1.d. (apsūdzēts par alkoholisko dzērienu uzglabāšanas noteikumu pārkāpšanu)
10. novembrī pulksten 10.00	Aleksandrs Černobrovs, Vladimirs Pekkarevs, Andris Tarasovs, Dmitrijs Pekkarevs	KL 175.p.3.d., 185.p.1.d. (apsūdzēti par svešas kustamas mantas slepenu nolaupišanu un tīšu bojāšanu)
10. novembrī pulksten 10.00	Eduards Bakinovskis	KL 262.p. (apsūdzēts par to, ka vadīja transportlīdzekli alkohola iespaidā atkārtoti gada laikā)
10. novembrī pulksten 14.30	Grigorijs Plaunovs	KL 175.p.3.d., 185.p.1.d. (apsūdzēts par svešas kustamas mantas slepenu nolaupišanu un tīšu bojāšanu)
11. novembrī pulksten 10.00	Juris Dzenis, Artūrs Gaidelis	(apsūdzēti par svešas kustamas mantas slepenu nolaupišanu un tīšu bojāšanu)
11. novembrī pulksten 14.30	Pēteris Ivbulis	KL 185.p.1.d. (apsūdzēts par svešas mantas tīšu bojāšanu)
12. novembrī pulksten 10.00	Sergejs Ivanovs, Edgars Trifanovs, Iļja Ivčenko	KL 231.p.2.d., 180.p.1.d. (apsūdzēti par huligānisma izdarīšanu, kas saistīts ar miesas bojājumu nodarīšanu)
13. novembrī pulksten 10.00	Svetlana Džeriņa	KL 193.p.2.d. (apsūdzēta par sveša maksāšanas līdzekļa nelikumīgu izmantošanu)
15. novembrī pulksten 10.00	Aleksandrs Bogdanovičs	KL 176.p.2.d. (apsūdzēts par svešas kustamas mantas slepenu nolaupišanu)

POLICIJAS ZIŅAS

No 17. līdz 24. oktobrim Preiļu rajona policijas pārvaldē reģistrēti 43 iesniegumi. Šajā laikā notikuši astoņi ceļu satiksmes negadījumi, 13 sadzīves rakstura likumpārkāpumi, divi noziegumi ekonomikas jomā un deviņas zādzības.

Pagājušajā nedēļā, no 23. līdz 31. oktobrim, reģistrēti 49 iesniegumi. No tiem – septiņas huligāniskas darbības, trīs ģimenes skandāli, septiņi ceļu satiksmes negadījumi. Visvairāk bijis dažādu zādzību: sešas transportlīdzekļu zādzības, viens zādzības gadījums no tirdzniecības objekta, kā arī seši citi zādzību gadījumi. Vēl reģistrēti četri likumpārkāpumi ekonomikas jomā, bet septiņos gadījumos – mantas tīša bojāšana.

Ceļu policijas darbinieki nedēļas laikā sastādījuši 49 administratīvo pārkāpumu protokolus, no tiem 15 protokoli sastādīti par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu, septiņi protokoli par satiksmes noteikumu neievērošanu sastādīti gājējiem, bet četri autovadītāji pieķerti, vadot transportlīdzekli alkohola reibumā.

Sakāvās kopīgas iedzeršanas laikā

17. oktobrī Līvānos kopīgas alkohola lietošanas laikā 1983. gadā dzimušais Māris piekāva 1955. gadā dzimušo Pēteri. Virietis ar ķermeņa sasitumiem tika nogādāts Jēkabpils slimnīcā medicīniskās palīdzības sniegšanai.

Sabojāja mājas sienu

18. oktobrī policijas pārvaldē saņemts iesniegums no 1944. gadā dzimušās Preiļu iedzīvotājas Olgas par to, ka 1947. gadā dzimušais Pjotrs sabojājis viņai piederošās mājas sienu, nodarot 600 latu materiālo zaudējumu. Notiek lietas apstākļu pārbaude.

Apzagta Silajāņu pamatskola un Līvānu fonds «Baltā māja»

18. oktobrī saņemts iesniegums par to, ka no Silajāņu pamatskolas mūzikas kabineta nozagts videoplejers «Orion». Skolai nodarīts materiālais zaudējums 45 latu apmērā. Vainīgās personas tiek noskaidrotas.

20. oktobrī zādzība konstatēta Līvānu fondā «Baltā māja». Noskaidrots, ka zagļi iekļuvi ēkā un paņēmuši velosipēdu, veļas mazgājamo mašīnu, saliekamo krēslu un 10 koka krēslus. Vainīgās personas tiek noskaidrotas.

Krāslavieši sūdzas par gaļas uzpircējiem

19. oktobrī policijā reģistrēts Krāslavas rajona iedzīvotāju iesniegums par to, ka SIA «Malika Plus» ar viņiem nav norēķinājusies par iepirktajiem mājlopiem 1550,15 latu apmērā.

Izsistas trīs loga rūtis

25. oktobrī policijā ar iesniegumu griežas Preiļu iedzīvotāja, 1937. gadā dzimusi Nīna, kuras mājai izsistas trīs loga rūtis. Nodarīts materiālais zaudējums 30 latu apmērā. Policija noskaidro lietas apstākļus.

Atrada beigtu aļņu govī

27. oktobrī Rušonas pagasta iedzīvotājs, 1960. gadā dzimušais Aivars informēja policiju par to, ka atradis beigtu aļņu govī. Dzīvniekam deguna rajonā bija savilkusies metāla stieple.

Svētbilžu zagļi Riebiņu pagastā

30. oktobrī Preiļu rajona policijas pārvaldes dežūrdalā saņemts iesniegums par to, ka, uzlauzot ieejas durvis, zagļi iekļuvi Riebiņu pagasta Skangelu vecticībnieku draudzes lūgšanu namā. Konstatēts, ka nozagtas septiņas svētbildes aptuveni 1000 latu vērtībā. Policija noskaidro vainīgās personas.

Aiznesa metināšanas aparātu un instrumentus

30. oktobrī zagļi «viesojusies» arī Līvānos, kur, uzlauzot ieejas durvis, iekļuvi 1970. gadā dzimušajam Igoram piederošajā dzīvojamajā mājā un no bēniņiem aizņēmuši metināšanas aparātu, kā arī instrumentu komplektu. Vainīgās personas tiek noskaidrotas.

Līvānos uzbrauca gājējam

31. oktobrī Līvānos, vadot automašīnu VW Golf, 1947. gadā dzimušais Pjotrs uzbrauca gājējam, kurš bija izgājis uz ceļa braucamās daļas. 1961. gadā dzimušais Sergejs guva traumas un medicīniskās palīdzības sniegšanai tika nogādāts Jēkabpils slimnīcā.

Preiļu rajona policijas pārvaldes informācija

Kā jūs veidotu valdību, lai tā būtu stabila un darboties spējīga?

Vija Mazure, strādā Preiļu 1. pamatskolā:

— Valdības nepārtrauktā maiņa ir apnikusi, taču no mums, vienkāršajiem cilvēkiem, nekā nav atkarīgs. Es ieteiktu deputātiem un valdības vīriem mazāk domāt par saviem labumiem, mazāk malties pa partijām, bet vairāk domāt par tautu. Tāds iespaids, ka viņi dzīvo tikai pa augšu, neredz, kas notiek turpat Rīgā, nemaz nerunājot par Latgali. Diez vai būs iespējams izveidot stabili valdību. Ministri saņems lielās kompensācijas no mūsu nodokļu naudas un lems, kā atkal pašiem krēslos tikt.

Dainis Zukuls, strādā SIA «Preiļu saimnieks»:

— Ko es varu teikt? Tikai to, ka ticība šai un visām citām valdībām ir pilnīgi zudusi. Pēdējo gadu laikā tās mainījušās viena pēc otras, ministri tik daļa portfeļus te vienā, te citā kombinācijā, bet rezultāta nav. Esam noguruši, jo nesaskatām progresu valsts attīstībā, tikai kuļamies pa tukšo. Cenas un maksājumi aug, bet algas — nē.

Anna Vilcāne, pensionāre no Preiļiem:

— Valdību vajag sastādīt no čakiem cilvēkiem, kas prot strādāt. Vai tad līdzšinējie pratuši? Viņi taču nezina, kā miežu vai rudzu grauds izskatās. Esmu pensionāre un gribu valdības vīriem ieteikt kādu laiku padzīvot tā, kā dzīvoju es un citi pensionāri, — ar piecdesmit latiem mēnesī. Tad, domāju, vairāk naudas paliktu gan izglītībai, gan medicīnai. Citādi viņi nezina, kur savus miljonus likt. Ir taču tieciens — jo vairāk ēd, jo lielāka apetīte.

Aldis Jančevskis, Līvānu iedzīvotājs:

— Par tādām lietām īpaši neesmu domājis, taču valdība mani ne pārāk apmierina. Varētu taču daudz vairāk darīt sabiedrības labā. Kopējais fons valstī it kā izskatās labs, taču, braucot pa Latviju, redzams, ka patiesībā nemaz tik spīdoši nav. Lauki arvien vairāk aizaug, cilvēki pamet valsti, brauc uz ārzemēm. Nevienam par to, kas notiek, laikam galva nesāp. Dala tikai savā starpā naudu. Eiropas fondu finansējums tam ir kārtējais piemērs. Kad zemnieki un uzņēmēji bija gatavi iesniegt projektus, izrādās, lielie kungi jau visu sadalījuši.

Iveta Stare, Valsts ieņēmumu dienesta darbiniece:

— Partiju kritēriji valdības sastādīšanā laikam vairs nedarbojas. Vairāk ņemt par pamatu morāles kritērijus?.. Iecelt ministrus, ievēlēt? Patiesību sakot, tautas uzticības limits ir izsmelts. Iespējams, ka varētu izmēģināt jaunu variantu, par pamatu ņemot profesionalitāti. Agrāk bija dažādas gildes, tās varētu deleģēt savus pārstāvjus ministru amatam — ekonomistus, juristus, sociālos, kultūras darbiniekus un tā tālāk.

L.Kirillova
Foto: M.Rukosujevs

SLUDINĀJUMI, REKLĀMAS, LĪDZJŪTĪBA

Rīgas mācību centrs «DRMC» ORGANIZĒ PREIĻOS KURSUS:

* **Pārdevēju - kasieru** (maksā Ls 25)
Pirmā nodarbība 4. novembrī plkst. 17.00
Preiļos, arodividusskolā, Sporta 1.
* **Apsardzes darbs, sagatavošana eksāmenam ieroču iegādei.**
Tāl. 9107155.

4. un 10. novembrī z/s pārdos melnus, raibus, brūnus jaunputnus (4,5-6 mēn.), dējējvistas (10-14 mēn., cena no Ls 1), jaunus gaiļus. Štolderos 7.30, Raudaukā 7.35, Aizkalnē 7.45, Pelēcos 8.00, Ārdavā 8.15, Aglonā 8.35, Jaunaglonā 8.50, Aglonas st. 9.05, Baškos 9.15, Kastīrē 9.20, Anspokos 9.30, Preiļos 9.45, Ančīnos 10.20, Vārkavā 10.30, Upmalā 10.45, Vanagos 11.05, Rožupē 11.15, Līvānos 11.35, Jaunsilavās 12.05, Zundānos 12.15, Turkos 12.25, Stekos 12.35, Rudzātos 12.45, Priekulos 13.00, L. Anspokos 13.10, Smelteros 13.20, Polkoronā 13.30, Galēnos 13.40, Stabulniekos 13.55, Pieniņos 14.10, Riebiņos 14.25. Tāl. 5321270 vakaros, 9186065.

Autoskola Līvāni uzņem B, C, D, E kat. autovadītāju kursus Līvānos, Zaļā 6-46. Tāl. 9454177.
Nodarbību sākums 8. novembrī plkst. 18.00.

Latgales Finanšu un investīciju kompānijas Preiļu filiāle piedāvā:

✓ kredītu pret nekustamā īpašuma ķilu,
✓ pensionāriem: aizdevumus bez ķīlas, līzingu bez pirmās iemaksas.

Preiļi, Raiņa bulvāris 19, 8. kab. Līvānos (tikai otrdienās, iepriekš jāpiezvana) kultūras nama ēkā.
Tāl. 5324164, 9142145.

SIA «RANKO» iepērk mājlopus dzīvsvārā. Samaksa tūlītēja. Tāl. 42807, 9161121.

LR Valsts zemes dienesta Latgales reģionālā nodaļa izsludina konkursu uz Mērniecības un topogrāfijas daļas **mērniece** amatu darbam Rēzeknes, Ludzas un Preiļu birojos un **Nekustamā īpašuma vērtētāja** amatu darbam Preiļu birojā.

Prasības:

- augstākā vai vidējā speciālā izglītība celtniecībā, meliorācijā, zemes ierīcībā vai citā radniecīgā specialitātē;
- precizitāte un atbildības sajūta;
- gatavība strādāt komandā;
- vēlama praktiskā pieredze darbā mērniecībā vai nekustamā īpašuma vērtēšanā.

Pieteikumu, CV un izglītību apliecinoša dokumenta kopiju iesniegt LR Valsts zemes dienesta Latgales reģionālajā nodaļā Jupatovkas ielā 1/2, Rēzeknē (13. kab.) 20 dienu laikā no sludinājuma publicēšanas.

Starptautiskās klases dziednieki Zigrīds LIEDE un Silvija PUMPURE dziedā:

- ✓ visas kaites (arī trofiskās čūlas),
 - ✓ palīdz atbrīvoties no alkohola, smēķēšanas, azartspēlēm, u.t.t., ģimenes, biznesa problēmu risināšanā. Strādā arī pēc fotogrāfijas.
- Pieņems 11. novembrī viesnīcā «Preiļi», Talsu ielā 2a, plkst. 16.00. Pieteikties personīgi.
Tāl. 9656936, 9966589.

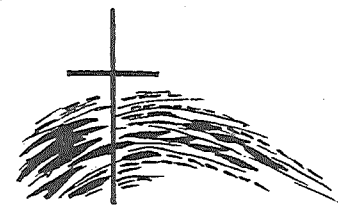
PĒRK

- ✓ zemi pie ezeriem;
- ✓ l/s zemes virs 50 ha;
- ✓ mežus un cirsmas;

T. 6162288.

Uzņēmēj!

Līdz 31. decembrim ir tikai divi mēneši.
Profesionāla palīdzība reģistrācijai KOMERCREĢISTRĀ.
Veicam jaunu firmu reģistrāciju un ierakstīšanu komercreģistrā.
Tāl. 5307056; 6162288.

Visbriesmīgāk ir, kad otram sāp,
Lai sāpju smagums tiek dalīts.
Visbriesmīgāk ir, kad otram sāp,
Un tu nezini, kā lai palīdz,
Lai mūsu klusa un patiesa,
Līdzjūtība palīdz pārvarēt sāpju
smagumu Līdijai Kuzmināi,
no TĒVA atvadoties.
Preiļu ģimenes ārsti

SPORTS

Līderi nemainās

30. - 31. oktobrī notika kārtējās spēles Preiļu novada volejbola čempionātā. Nepatīkamus pārsteigumus neviena no līderu vienībām nesagādāja. Līdz ar to līderi palika līdzšinējie — «LVM» komanda vīriešu konkurencē un Daugavpils komanda sieviešu konkurencē.

Vīriešu konkurencē notika piecas spēles, kurās tika fiksēti sekojoši rezultāti: «LVM» — Riebiņi 3:1, a/s «Preiļu siers» — Rušona 3:2, Līvāni — PVG 3:0, «LVM» — a/s «Preiļu siers» 3:0, Riebiņi — PVG 3:0.

Līdz ar to pēc četrām nospēlētām

kārtām čempionāta tabula vīriešu konkurencē izskatās šādi:

«LVM»	4	4	0	8
a/s «Preiļu siers»	3	2	1	5
Līvāni	3	2	1	5
Riebiņi	4	1	3	5
Rušona	3	1	2	4
PVG	3	0	3	0

Sieviešu konkurencē notika četras spēles, kurās tika fiksēti sekojoši rezultāti: PVG — 567. bataljons 3:0, 567. bataljons — 1. pamatskola 3:0, Daugavpils — «Policija» 3:0, Daugavpils — 1. pamatskola 3:0.

Līdz ar to čempionāta tabula pēc četrām nospēlētām kārtām izskatās šādi:

Daugavpils	4	4	0	8
«Policija»	4	2	2	5
PVG	3	2	1	5
567. bataljons	3	1	2	4
1. pamatskola	4	0	4	4

Nākamās čempionāta spēles notiks 6. novembrī plkst. 15.00 «Policija» — 567. bataljons, plkst. 16.00 Līvāni — a/s «Preiļu siers», plkst. 17.30 «LVM» — PVG, plkst. 18.30 Līvāni — Rušona; 7. novembrī plkst. 15.00 Daugavpils — PVG, plkst. 16.00 Daugavpils — 1. pamatskola, plkst. 17.00 Riebiņi — Rušona, plkst. 18.30 a/s «Preiļu siers» — PVG. Spēles, kā vienmēr, notiks Preiļu 1. pamatskolas zālē.

V.Ozoliņš

Izspēlētas kārtējās galda spēļu čempionātu kārtas

Sestdiena, 30. oktobris, bija ļoti spraiga sacensību diena. Pirmie sacentās šahisti. Pirmo kārtu uzstāda desmit šahisti — rekordliels skaits. Pēc gada pārtraukuma lielisku sniegumu demonstrēja Vladimirs Oleksenko, kurš arī izcīnīja pirmo vietu, otrs — Jānis Rudzāts, bet trešais — Vladimirs Žukovs. Pēcpusdienā šahistus nomainīja novusisti, kuri izspēlēja otro kārtu. Piedzīvojot tikai vienu zaudējumu, par kārtas uzvarētāju kļuva Ilmārs Visockis, otrs — Āris Kaktiņš, bet trešo vietu pārspēlēja izcīnīja Pēteris Priekulis.

Svētdien, 31. oktobris, neatlaidīgi cīnījās galda tenisisti. Sievietes izspēlēja otro

kārtu. Gala rezultāts sagādāja pārsteigumu. M.Vilcāne šoreiz nezaudēja nevienā spēlē un izcīnīja pirmo vietu. Gunta Ancāne, Ingūna Stikāne un Ieva Garjāne katra piedzīvoja pa diviem zaudējumiem. Ne savstarpējās spēles, ne uzvarēto un zaudēto setu attiecība nenoteica uzvarētāju. Nācās skatīt setos iegūtos punktus. Visvairāk punktus bija izcīnījusi Ieva Garjāne, tātad otrā vieta, bet trešā vieta — Ingūnai Stikānei. Pieaugot spēlētāju meistarībai, katras kārtas spēles kļūst arvien interesantākas.

Vīru spēlēs «jaunie» ņem virsroku. Taču tas nemaz nenozīmē to, ka tās ir mazāk saistošas un emocionālas. Pirmajā kārtā

pirmo vietu izcīnīja Genādijs Rovņeko, otrs — Pāvils Konuhovs, trešais — Oļegs Stepanovs. Jauztec veterānu — Jāņa Jonikāna un Viļa Krieva meistarība, kuru ir vērts apbrīnot.

Nepieredzēti kuplā skaitā šogad jaunieši uzstāja cīņu par čempiontitulu. Prieccē jauniešu neviltotā interese par šo sporta veidu. Pagājušā gada līderiem nācās zaudēt savas pozīcijas. Par kārtas uzvarētājiem kļuva Edgars Selickis, Sergejs Aleksejevs un Gints Sinkevičs.

M.Vilcāne,
Līvānu novada sporta un masu pasākumu organizatore